

VERTROOSTING IN VERWACHTING

1 THESSALONICENZEN 4:13-18

door **A.E. Knoch**

krijgen wat we verdienen, zouden we behoren bij diegenen die weklagen en hun tanden knarsen.

Vertroosting en opbouw zijn alleen het onze omdat God anders met ons handelt. Er is *geen straf* als we niet wakker en nuchter blijven. Er zijn ongetwijfeld sommige heiligen, zoals Paulus, Timotheüs en Titus, die deze vermaningen gehoorzamen, maar hoe zit het met ons en de rest? Wij *verdiene*n het zeker niet om te worden verlevendigd en te worden weggegrist om de Heer te ontmoeten in de lucht, als dat zou afhangen van onze waakzaamheid en nuchterheid! Hier zien we, misschien als nergens anders, de praktische werkzaamheid van de allesoverstijgende *genade* die ons deel is in deze huishouding. Bij de afsluiting daarvan zal niemand worden gestraft voor hun verleden door te worden afgewezen bij de opstanding, zoals wel het geval is bij de besnijdenis. Om dit te benadrukken, herhalen de Schriften de gedachte met het gebruik van twee woorden, om het feit te laten uitkomen dat allen *tegelijker tijd samen* zullen worden weggegrist (1 Thess. 4:17).

A.E. Knoch

Vertaling van het Engelse boekje:
Consolation in Expectation - A.E. Knoch
Copyright © Concordant Publishing Concern
P.O. Box 449, Almont, MI 48003 810-798-3563

*A ©Smizdat publication:
Deze vertaling mag voor persoonlijk gebruik
en/of zonder winstoogmerk
worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(alle andere rechten gereserveerd door de copyright houder).*

*Vertaling vanuit het Engels van:
Consolation in Expectation — by A.E. Knoch
Ook verschenen in Unsearchable Riches*

INHOUD

VERTROOSTING IN VERWACHTING	3
HOE WORDEN DE DODEN OPGEWEKT?	23
DE VERWACHTING VAN ZIJN ROEPING	45
ZULLEN WE DOOR DE GROTE VERDRUKKING GAAN?	53
DE BAZUIN VAN GOD	61
WIE ZULLEN WORDEN WEGGEGRIST?	69

HOE WE ZOUDEN WAKEN

Ook wij worden gemaand wakend te zijn, maar hoe anders is het beeld in ons geval! (1 Thess. 5:6). De zeven jaren voordat het koninkrijk komt voor Israël, wanneer de dag van de Heer openlijk aanbreekt bij Zijn komst (Hand. 2:19,20), zullen het ergste seizoen zijn in de geschiedenis van de aarde. Duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken (Jes. 60:2). Het is waar dat de wereld vandaag ook in duisternis is, maar niet Zijn heiligen. “Jullie nu, broeders, zijn *niet* in duisternis, dat de dag jullie moge overvallen als een dief” (wanneer de dag van de Heer komt—1 Thess. 5:2). “Want jullie zijn allen zonen van het licht en zonen van de dag. Wij zijn niet van de nacht en evenmin van de duisternis. Als gevolg daarvan zouden we niet sluimerend zijn, net als de rest, maar wij zouden *wakzaam* zijn, en nuchter. Want degenen die sluimeren, sluimeren 's nachts, en degenen die dronken zijn, zijn 's nachts dronken. Maar wij, van de dag zijnde, mogen nuchter zijn, aandoende het pantser van geloof en liefde, en de helm opzettend, de verwachting van redding, want God stelde ons niet tot verontwaardiging, maar tot de verkrijging van redding door onze Heer Jezus Christus, Die ten behoeve van ons stierf, opdat *we of we nu wakend of sluimerend zijn*, te zelfder tijd met Hem zouden leven. Daarom vertroost elkaar, en onderwijs elkaar, zoals jullie ook doen” (1 Thess. 5:4-11).

Maar helaas! Het is vandaag ook waar dat de meeste van de heiligen dronken zijn en sluimerend. Zelfs degenen die nooit in hun leven een druppel alcohol hebben geproefd zijn bedwelmd met de geest van misleiding en afwijking. Velen zijn schulddiger dan de koninkrijksdiscipel die zegt dat de Heer *talmt* met Zijn komst. Zij denken dat *Hij in het geheel niet komt!* Sommigen zeggen dat Hij *al gekomen is!* En wij die claimen nuchter te zijn, en niet slapend, zijn we niet slaperig? Moge God ons barmhartig zijn als we op dezelfde manier zouden worden behandeld als diegenen die uitkijken naar het koninkrijk! Als wij zouden

VAN DE VERTALER

Deze studie is oorspronkelijk gebaseerd op de Engelse Concordante Vertaling van het Nieuwe Testament en een proeve van Concordant Vertalen werd gebruikt voor het Oude Testament tenzij anders aangegeven. Het is echter moeilijk om dit goed over te zetten naar het Nederlands als er gebruik moet worden gemaakt van bestaande Nederlandse vertalingen. Daarom heb ik, ook om het verloop van de argumentatie niet te veel te onderbreken, de gebruikte Bijbelcitataten vertaald, aangeduid met (vCV) voor de vertaalde Concordante Vertaling en (vAV) voor de vertaalde Authorized Version. Ook heb ik hier en daar het oorspronkelijke Engelse citaat in de tekst opgenomen, zodat mensen die enigszins vertrouwd zijn met het Engels hierop kunnen terugvallen als dat nodig mocht zijn.

DE DODEN LAATST—DE DODEN EERST

Er is een opvallend verschil tussen het lot van de doden in de opstanding in Israëls koninkrijk en het onze, wat ons kan helpen om de *grotere genadigheid* van onze genade te zien. De zogenoemde “waardigen van oudsher” hebben hun naam opgeschreven staan in het boek des levens, en zijn ingeschreven in een boekrol van eer (zoals we lezen in het elfde hoofdstuk van de Hebreënbrieff) vanwege hun *werken*. Niettemin worden zij niet onmiddellijk uit de doden opgewekt wanneer het koninkrijk wordt opgericht. Degenen die op dat moment leven hebben de voorkeur. De doden worden worden pas *vijfenzeventig* dagen later opgewekt (Dan. 12:12). In contrast hiermee zullen, wanneer de Heer voor ons afdaalt naar de lucht, naar Paulus’ evangelie, de doden *eerst* opstaan (1 Thess. 4:16). De transcendentie genade van Paulus’ brieven heeft veel meer de voorkeur dan de hoogste beloningen van de heiligen van de Besnijdenis. Zowel in *tijd* als in *locatie* overstijgt zij die, en zelfs de dood kan haar werkzaamheid niet hinderen.

De levende heiligen van de Besnijdenis werden door onze Heer gewaarschuwd om waakzaam te zijn, want alleen degenen die waakzaam zijn zullen worden meegenomen wanneer Hij tot Israël komt. Voor hen komt de Zoon des Mensen als een dief, en sommigen zullen worden aangenomen en anderen zullen worden achtergelaten voor het gericht, zoals het was in de dagen van Noach (Mat. 24:37-51). De hoogsten in het koninkrijk zijn diegenen die dit verdienden door prestaties en hun lijden. Alleen diegenen die aan hun Heer trouw waren gedurende zijn bediening en afwijzing zullen de tronen bezetten in het koninkrijk. Paulus zal daar totaal geen plaats hebben. Evenmin zal hij in het koninkrijk worden opgewekt. Daar hebben zij een rechtvaardigheid en een beloning die een verdienste van hunzelf is. Hij heeft die niet, en moet dus worden opgewekt bij een andere opstanding. Hij was niet wakend.

VERTROOSTING IN VERWACHTING

VERTROOST elkaar met deze woorden (1 Thess. 4:18). De vroegste onthulling over ons toekomstig lot werd gegeven aan heiligen die over hun geliefden rouw bedreven. En tot deze dag zijn er geen betere vertroostende woorden voor de gelovige nabestaanden dan Paulus’ boodschap over degenen die in Thessalonica ontslapen waren. Hier hebben we de balsam die we nodig hebben voor onze gewonde gevoelens wanneer een geliefde gelovige is ontslapen. Alles heeft te maken met onze toekomstige ervaring bij Zijn aanwezigheid. Het is een vertroosting voor onze *ziel*. Hierin verschildt het van Paulus’ onthullingen aan de Corinthiërs, want dat vertelt ons de heerlijkheden van ons opstandings*lichaam*, en eindigt met een oproep om over te vloeien in het *werk* van de Heer (1 Cor. 15:58). De verwachting van onze roeping (Efs. 1:18; 4:4) met al haar heerlijkheden als het complement van het Hoofd van alle toekomstige heerschappij, spreekt onze *geest* aan. Wij zullen op dit moment alleen het eerste van deze aspecten van onze verwachting overwegen—de vertroosting van onze zielen.

Om volledig Paulus’ vertroostende woorden aan de Thessaloniers te waarderen, zouden we ons moeten proberen te verplaatsen in hun omstandigheden. Nadat Paulus geroepen werd om naar Macedonia te gaan (Hand. 16:9), en na zijn vrijlating uit de gevangenis van Filippi kwam hij in Thessalonica aan, waar er een synagoge was. Drie sabbatten lang discussieerde hij met de Joden, met het resultaat dat er enigen uit hen waren die werden overtuigd. Het was een nogal ontmoedigende oogst voor de grote apostel onder zijn broeders naar het vlees. Maar, in contrast met de weinige Joden, geloofde een *enorme menigte* van de vererende Grieken, en van de vooraanstaande vrouwen niet weinig (Hand. 17:4). Daarbij kwam nog dat de Joden van Thessalonica een

bende vormde en Paulus probeerden te vervolgen, en ze volgden hem zelfs naar Berea.

De houding van de Joden en heidenen in Thessalonica is karakteristiek. Het is van het allergrootste belang dat we de situatie begrijpen, willen we de betekenis van Paulus' brief aan hen volledig kunnen vatten. Paulus had verscheidene bedieningen. In Handelingen zien we hem de boodschap van het koninkrijk aan de Joden van de verstrooiing uitdragen. Jeruzalem en Judea hadden het getuigenis van de twaalf afgewezen. Hierop draagt Paulus de koninkrijks-boodschap uit aan de Joden die onder de naties waren verstrooid. In zijn vroege bedieningen handelde hij altijd volgens het principe: eerst aan de Jood. Zodoende lijkt het erop dat zijn voornaamste inspanningen in Thessalonica erop waren gericht om hen te bereiken, het resultaat was echter dat het bij de naties gehoor vond. Het zou deze achtergrond kunnen zijn die hem ertoe bracht te schrijven: "waargenomen hebbend, geliefde broeders, uw keus [door God], aangezien dat het evangelie van onze God niet alleen in woord tot jullie kwam, maar ook in kracht ..." (1 Thess. 1:4,5). Aan de Joden kwam de boodschap alleen in woord, want God heeft de heidenen verkozen. Het was, in het klein, een karakteriserend plaatje van het huidige werk van God, en had alleen de afsluiting nodig om het compleet te maken. En deze wordt ons in Paulus' brief gegeven.

Paulus lijkt zijn tijd in Thessalonica hoofdzakelijk te hebben besteed aan het redetwisten met de Joden, om hun te proberen te bewijzen dat Jezus hun Messias is (Hand. 17:2,3). Hem werd niet toegestaan om veel langer dan drie weken te blijven, zodoende had hij niet veel gelegenheid om degenen die uit de naties geloofden te onderwijzen, wat hij later aan hen schreef. Had hij dit gedaan, dan zouden zijn onthullingen over de toekomst in het geheel niet aangenaam voor de aanwezige Joden geweest zijn, want deze brief brengt praktisch de verwerping van Israël met zich mee. Evenmin kon er van deze zaken enig verslag in het boek Handelingen plaatsvinden, want deze zaken vallen buiten het thema van die verhandeling, en dat boek sluit af zodra de

gedacht hebben dat dit te wijten was aan onze *bekering*, en dat onze zonden werden *vergeven*, en dat we *het koninkrijk binnengingen*. Maar deze dingen zijn niet voor het verenigd lichaam, want de heiligen daarin worden *gerechtaardigd* en *verzoend*, en, *wanneer ze geloven* worden ze verzegeld met de heilige geest der *belofte*, die een onderpand is van de genieting van ons lotdeel, tot de verlossing van dat wat is verkregen, dat is, wij zijn *voor-verwachtend* in de Christus (Efz. 1:12-14), en zullen Hem horen wanneer Hij vanuit de lucht roept. De *geest* die we hebben ontvangen toen we geloofden bepaalt onze plaats en ons deel, niet onze onkunde en ons misplaatste "geloof."

Bijna allen die volwassenheid hebben bereikt, hebben enige kinderlijke en misplaatste opvattingen aan de kant moeten schuiven. Als wij, net als de man in Thessalonica, waren gestorven voordat we de latere waarheden konden hebben geleerd die door Paulus zijn onthuld, zouden we dan niet, net als hij, aan de roep van de Heer gehoor geven wanneer Hij naar de lucht komt? Het is een kwestie van Gods voorbestemming van ons, in liefde, tot het zoonschap, niet van ons begripsvermogen of onze waardering, of ons antwoord. Veeleer is het in overeenstemming met Zijn eigen opzet, en de genade die ons in Christus Jezus wordt gegeven voor eonische tijden (2 Tim. 1:9).

Paulus bidt voor hen die verzegeld zijn met de heilige geest der belofte, het onderpand van ons lotdeel, om een *verdere* geest van wijsheid, om te kunnen waarnemen wat de verwachting is van hun roeping en de rijkdom van hun lotdeel en de kracht die aanwezig is in de opwekking van Christus (Efz. 1:14). Dit maakt het duidelijk dat zij deze toegevoegde gave nog *misten*, en dat het onderpand van de geest, die nu het deel van allen is, *niet* automatisch de kennis van de hogere waarheden voor vandaag met zich meebrengt. Maar dit maakt onze voor-verwachting niet ongeldig. Onder de wet, en zelfs in het evangelie van de Besnijdenis, is iets van een antwoord noodzakelijk, of de zegen wordt teruggetrokken. *Dat is niet zo onder de genade*. Die werkt zelfs beter te midden van mislukking en tegenstand dan anders, want dit voorziet in een achtergrond voor haar vertoning.

voor de naties op de aarde is nadat het koninkrijk van Christus in Jeruzalem is opgericht? Sommigen hebben gesuggereerd dat het zal zijn "overeenkomstig wat zij geloven." Maar "geloof" in het verkeerde is geen geloof in God, en dat zet een misvatting niet in waarheid om. Er zijn vele verkeerde ideeën met betrekking tot de toekomst, die door ons allen worden "geloofd." Als die allemaal vervuld zouden worden, zouden we in de opstanding een gekkenhuis binnengaan. *Alleen Gods Woord zal worden vervuld*, en geen van de inbeeldingen van mensen. Net als de ongemotiveerde Thessalonicenzen zullen deze heiligen allen aan de roep van onze Heer antwoord geven, en zullen zij daarna bij Hem zijn.

ONZE PRAKTISCHE ERVARING

Deze vraag is van vitaal belang voor een ieder van ons in onze persoonlijke ervaring: "Wanneer werden we leden van het verenigd lichaam?" De meesten van de gelovigen van vandaag de dag worden "geboren in een mist" zoals de Plymouth Brethren gewoon waren te zeggen, en sterven in duisternis. In feite geloof de grote massa niet werkelijk in de verlevendiging wanneer de Heer afdaalt tot de lucht om ons daar tot Zich te roepen, en evenmin in dat het koninkrijk enige tijd later komt nadat Christus weerkomt op de Olijfberg. Zij geloven niet eens in de dood, en zouden dus ook niet kunnen worden opgewekt, maar zouden rechtstreeks naar de hemel gaan wanneer zij sterven! Sommigen geloven dat zij slechts drie dagen dood zijn, zodat voor hen de opstanding al verleden tijd zou zijn! Als zij allen dat zouden krijgen wat zij zouden "geloven," zouden de meesten van hen al in de hemel zijn, en zou er geen opstanding van de doden zijn, zoals Paulus de Corinthiërs vertelde. Zelfs in Paulus' dagen zeiden sommigen dat de opstanding al had plaatsgevonden en zij verstonden het geloof van enigen (2 Tim. 2:18).

Zelfs het persoonlijk "geloof" van elke heilige is van tijd tot tijd aan verandering onderhevig. Toen we voor het eerst *werkelijk* geloofden, tot redding door het bloed van Christus, kunnen we

Joden onder de naties uiteindelijk de koninkrijksboodschap afwijzen. Het is zeer passend dat de nieuwe onthulling schriftelijk wordt gedaan, en dat niet aan de weinige *Joden* in Thessalonica, maar aan de *heidenen*. Aan hen, in hun verdriet, is het Gods welbehagen een toekomstig komen van onze Heer te onthullen, dat geheel onbekend was aan de profeten van ouds, alsook aan de discipelen van onze Heer op aarde.

Onder deze omstandigheden kunnen we gemakkelijk zien waarom de Thessalonicenzen onbekend zouden zijn met wat de toekomst voor hen in het verschiep had. Zij waren waarschijnlijk niet onbekend met de bestemming van Israël. Zonder twijfel hadden zij veel gehoord van wat Paulus tegen de Joden had gezegd, en van de heerlijke wederkomst van de Messias om het koninkrijk op te zetten. Zij waren nauwkeurig geïnformeerd geworden betreffende de tijden en de era's. De dag des Heeren, komende als een dief in de nacht, was voor hen geen geheim meer, hoewel het er, in de tweede brief, op lijkt dat ze later door onderwijs van een brief, die verondersteld werd van Paulus te komen, werden gealarmeerd dat de dag des Heeren al aanwezig zou zijn (2 Thess. 2:2). Laten we, terwijl we de Thessalonicenzenbrief lezen, ons er altijd aan herinneren dat de achtergrond ervan, het verkondigen van het koninkrijk aan de Joden is, want dat had Paulus hier gedaan. Dan zullen we niet verbijsterd worden door de vele toespelingen op dat wat op hen betrekking heeft bij de tijd van het einde. Hun eigen verwachting was hen nog onbekend, maar dat gold niet voor de verwachting van Israël.

Misschien gaven ze, in hun eerste liefde en overstromende vreugde, nauwelijks aandacht aan hun eigen toekomst. Maar dit werd aan hun aandacht opgedrongen op een zeer tragische wijze, want sommigen van hun leden stierven, en de eerste gedachte die ze over hen hadden was dat zij het te verwachten koninkrijk zouden missen. De getrouwe en gelovige Joden zouden worden opgewekt en zo hun aandeel in het koninkrijk hebben. Zelfs de proselieten zouden een deel hebben in die heerlijke dag. Maar voor hun ontslapen vrienden leek er niets gereserveerd te zijn,

want daar was niets over onthuld geworden. Dit was een verdrietig vooruitzicht. Paulus herinnert de heidenen er later aan in zijn brief aan de Efeziërs: “Hierom wees jullie herinnerend, dat jullie—de naties, eens in [het] vlees de voorhuud genoemd wordend ... dat jullie—in dat seizoen,— ... gasten van de verbonden van de belofte waren, [een] verwachting niet hebbend, ...” (Efz. 2:11,12).

Het is voor ons niet gemakkelijk om onszelf in de positie van de Thessalonicenzen van die tijd te verplaatsen. Israël had nog steeds het alleenrecht op alle voorrechten. De Thessalonicenzen waren naar Joodse vergaderingen gegaan om het evangelie te horen. Ze hadden op de God van *Israël* vertrouwd, en van hunzelf hadden ze geen god meer. Zij hadden geen politieke rechten in het koninkrijk van de Messias, want ze waren van het burgerschap ervan vervreemd. Met betrekking tot de verbonden waren ze louter gasten. Misschien kan er geen beter beeld worden gegeven dan dat wat de Heer Zelf gebruikte—ze waren nauwelijks meer dan hondjes aan Israëls tafel. Maar wat hen verontruste was niet hun huidige staat, maar de toekomst van hun doden. Die hadden geen “hoop.” Wat was het nut van al deze toekomstige heerlijkheden wanneer die er geen aandeel in zouden hebben?

Geen wonder dat de apostel niet wilde dat ze nog langer in onwetendheid zouden verkeren! Zij *hadden* een verwachting, een heerlijk vooruitzicht, een hoop, schitterender dan die van Israël. Nu zal hij die aan hen te onthullen (1 Thess. 4:13-18). Het is het grote tegengif voor harten die rouwen over degenen die gestorven zijn, of beter, naar het aansprekende beeld dat door de apostel wordt gebruikt, over hen, die hun vermoede ledematen tot een zoete rust hebben neergelegd.

DE ONTSLAPENEN DIE RUSTEN

“Degenen die rusten (of ontslapen zijn)!” Wat een vertroosting is er in juist deze woorden! Sommigen van ons hebben geliefden wier leven, in ieder geval gedeeltelijk, alles behalve rust was. Er

lid van het verenigd lichaam zal zijn, hoewel hij daarvan eerder nog niet gehoord kon hebben? Zal hij niet worden verzoend met God, zelfs al had hij nooit iets van het *geheim* van het evangelie gehoord (Efz. 6:19)? Zal hij niet worden veranderd, en onvergankelijk en onsterfelijk worden opgewekt, zelfs al had hij zich nooit verheugd in de verwachting daarvan (1 Cor. 15:51)? Inderdaad, hij verdient dit niet, maar wie doet dat wel? (Rom. 8:18). En, *als een volmaakt begrip van al deze waarheden essentieel zou zijn, wie heeft dit ooit bereikt?* En zou dit niet totaal misplaatst zijn in een bedeling van de meest grootse *genade*? Is er niet over *allen* van ons geschreven dat “wat het oog *niet* waarnam, en het oor *niet* hoorde, en waartoe het hart van de mens *niet* opsteeg” dat is wat “God gereed maakt voor degenen die Hem liefhebben?” God heeft veel onthuld door Zijn geest, maar, zelfs dan, zullen allen van ons nog verrast worden bij dat wat Hij voor ons in petto heeft, ongeacht wat wij van tevoren mogen weten (1 Cor. 2:9).

Is het niet opmerkelijk dat de eerste Thessalonicenzenbrief, die waarschijnlijk de vroegste van Paulus' brieven is, zo volledig de afsluiting van deze huishouding zou behandelen, ook al was die toen nog voor een groot deel verborgen? Kunnen we Gods wijsheid niet zien in het van tevoren opruimen van de dingen die kunnen verwarren en Zijn heiligen vertwijfeld zouden kunnen maken? Bijvoorbeeld, waar behoren die heiligen toe die leefden gedurende de tijd dat de waarheid voor vandaag geleidelijk werd onthuld, en die nooit veel van de “geheimnissen” hebben kunnen leren? Dit geval lost het probleem van hun bestemming op. Zij zullen deze dingen in de toekomst leren. In feite moeten allen van ons nog iets van de genade leren die in die tijd de onze zal zijn.

Tegelijkertijd lost dit een serieus probleem op dat in verschillende delen van de wereld vandaag de dag opkomt. Waar zullen we de grote meerderheid van de echte gelovigen plaatsen, die niet alleen de waarheid voor vandaag niet begrijpen, maar in feite zich dat wat tot de Besnijdenis behoort “toe-eigenen,” of dat wat

Toen Paulus voor het eerst naar Thessalonica ging, verbleef hij daar maar een korte tijd. Later waren sommigen die hij had bereikt gestorven, en anderen waren bezorgd over wat er van hen zou worden. Laten we één van dezen als een geval nemen om daarmee verschillende opvattingen te testen. De apostel verzekert de Thessalonicenzen dat zo iemand onder degenen zou zijn die de Heer in de lucht zullen ontmoeten.

Wat wist deze broeder en wat geloofde hij? Het was pas lang na zijn dood dat de volle onthulling door Paulus bekend gemaakt werd vanuit zijn Romeinse gevangenis. We lezen dat deze Thessalonicenzen zich van de afgoden hadden afgekeerd om voor de levende en ware God te *slaven*, en om Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten (1 Thess. 1:9,10). Paulus wilde naar hen teruggaan om de *gebreken* van hun geloof te corrigeren (3:10). Zij waren onbekend met wat er zou gebeuren met degenen die ontslapen waren (4:13). In dit geval wist deze broeder inderdaad niet veel van de grootse waarheden die de huidige genade karakteriseren. Wat zou er van hem worden? De apostel verzekert ons dat hij niet alleen zal opstaan *met* degenen die levend zijn wanneer de Heer afdaalt, maar *eerst* zal opstaan, *vóór* ons die levend zijn (1 Thess. 4:16).

Zou deze man een Jood kunnen zijn geweest? Aangezien Paulus in de synagoge in Thessalonica predikte tot de Joden, is dat heel goed mogelijk. Dan zou hij door de Schriften meer hebben kunnen kennen van God, en Zijn behandeling van Israël. Maar zelfs dan—net als de Jood van vandaag—wat kon hij hebben geweten van de huidige waarheid? Hij zou waarschijnlijk sterk geneigd zijn om zichzelf als superieur aan de anderen te beschouwen, en een prominente plaats in het koninkrijk verwachten. Zelfs vandaag zijn er gelovende Joden die al Paulus' brieven hebben, maar de voorkeur geven aan die van Petrus. Maar de verklaring van Paulus in zijn Thessalonicenzenbrief beperkt niet en verzekert ons dat zelfs zulk een Jood zal worden weggegrist.

Als hij met ons wordt weggegrist om de Heer in de lucht te ontmoeten, kan er dan enige twijfel over bestaan dat hij een

was zwoegen, kommer en kwel, en de dagelijkse beproeving was als de foltering van de pijnbank, totdat de dood het kreuwend gestel er barmhartig van verlost. Hoe vaak wensten we dat één of ander wonder zou geschieden om een kortstondige rust te bewerkstelligen! En nu komt de dood. Is het werkelijk een voorlopig einde van het lijden? Dat zou alleen al reden tot dankbaarheid zijn. Wij weten echter welke heerlijkheden daaraan voorbij liggen. En, trouwens, ons verdriet is niet zoals dat van anderen, die niets in het vooruitzicht hebben dan de zwarte schaduwen van een onbekende nacht.

De Thessalonicenzen keken uit naar de komst van de Messias en hoopten te overleven tot Zijn aanwezigheid op aarde, maar zij hadden geen vastomlijnd idee met betrekking tot hun eigen plaats in die toekomst. We hoeven hierover niet verbaasd te zijn, want duizenden vandaag de dag weten zelfs nog minder dan dit en zijn tevreden met louter zoiets als een bewustwording van redding. Andere duizenden beschouwen de komst van de Heer als een te diep onderwerp voor dit leven. De indringende praktische waarde ervan in dit tranendal wordt vaak veronachtzaamd, totdat één of ander groot verdriet de ziel tot wanhoop brengt, en haar greep op de zaken van deze kwade eon laat verslappen.

JEZUS STIERF EN STOND OP

Het fundament waarop het geheel van onze verwachting rust is de opstanding van Christus. Want onze ziel, ons lichaam (1 Cor. 15:14), en onze geest—ons geloof wordt gericht op de lege grafombe nabij Golgotha. Als we “gelooven dat Jezus stierf en opstond,” is al het andere mogelijk. Dan moeten degenen voor wie Hij stierf delen in Zijn opstanding. Laten we de hier gebruikte benamingen opmerken. Het is Jezus, de persoonlijke roepnaam van onze Heer, die Hem als Redder presenteert. Dit herinnert ons eraan hoe Paulus' precies ditzelfde punt in zijn brief aan de Romeinen benadrukt. Daar wordt rechtvaardigheid gerekend aan degenen die op Hem vertrouwen Die Jezus, onze

Heer, opwekte uit de doden, Die werd overgeleverd vanwege onze krenkingen, en werd opgewekt *vanwege* onze rechtvaardiging (Rom. 4:24,25). Hij werd niet opgewekt vanwege Zijn eigen rechtvaardigheid, maar omdat wij rechtvaardig geworden waren. Hij werd tot zonde gemaakt voor ons, en, totdat er een oplossing voor onze zonde gemaakt was, totdat wij volkomen vrijgemaakt zouden worden van zelfs de minste zweem daarvan — totdat wij gerechtvaardigd konden worden — kon Hij niet opgewekt worden.

Te geloven “dat Jezus stierf en opstond” houdt zo veel meer in dan wat de oppervlakkige lezer zal begrijpen. Het is, om zo te zeggen, de redding van onze Redder. En hierin is ons toekomstig welzijn betrokken. Het werk dat Hij voor ons tot stand bracht, leidde ertoe dat Hij door God werd opgewekt en garandeert onze eigen opstanding. Door deze Redder, zal God ons met Hem voortleiden. En dit is voor allen van toepassing, zelfs voor de verafstaande heidenen zoals de Thessalonicenzen, die louter toehoorders waren bij Paulus’ twistgesprekken met de Joden, terwijl zij voor zichzelf alleen een paar kruimels wensten van datgene waarin God overmatig had voorzien.

Maar deze grote waarheid was niet voldoende. Ze zou aanleiding worden tot vele vragen. De doden zouden worden opgewekt, maar wanneer? Waar? En hoe? Zal het in een verafgelegen tijd gebeuren, zoals bij de “laatste dag” (Joh. 11:24) waarvan Martha sprak bij het graf van Lazarus? Zullen de doden al de heerlijkheid missen van het in de dag des Heeren bij de Messias zijn? Zullen we van hen worden gescheiden in die dag? Hoe lang zouden zij die tot die dag overleven, hen die ontslapen zijn dan voorgaan? En, aangezien de Messias de Koning van Israël is, hoe zou het voor iemand van ons mogelijk zijn om bij Hem te zijn in Zijn verheven en exclusieve majesteit?

Deze vragen konden niet worden beantwoord door op de profeten een beroep te doen, want de situatie is precies het tegenovergestelde van wat er door hen werd overwogen. “Verheug jullie naties, met Zijn volk,” zou bijna achterstevoren moeten

WIE ZULLEN WORDEN WEGGEGRIST?

WIE WORDEN ER WEGGEGRIST om de Heer in de lucht te ontmoeten, wanneer Hij daarin afdaalt en degenen die van Hem zijn tot zich roept? In deze dagen van degeneratie is het Christendom samengesteld uit velen die niet eens gelovig zijn. Zij hebben Zijn roep niet eens in het leven gehoord, dus zullen zij daar zeker niet op reageren in de dood. We kunnen er zeker van zijn dat zij niet zullen gaan. Maar er zijn er velen die geroepen zijn, die op Hem vertrouwen voor redding, maar die leven in een mist van tradities en misleiding, en weinig van de Schriften kennen, en nog minder van de waarheid voor vandaag, die nauwelijks hebben gehoord van de “geheimenissen” en meer het onderwijs van onze Heer en Zijn twaalf apostelen vasthouden over het koninkrijk, dan dat van Paulus voor de naties. Wat ligt er voor hen in het verschiet? Wat zal er van hen worden? Zullen zij ook worden achtergelaten?

Andere gelovigen claimen dat zij bijzondere kennis en een bijzondere positie hebben. Sommigen zijn zeker dat ze tot de 144.000 op *aarde* behoren. Anderen geven de voorkeur aan een plaats in het bovenhemelse. Het zou nutteloos zijn om al de conflicterende claims te categoriseren, want met één uitzondering moeten ze allen verkeerd zijn, en wie weet of zelfs die geheel correct is?

Zulk een verwarrend en complex probleem is veel te moeilijk voor ons om op te lossen door welk systeem dan ook van menselijk redeneren en deductie, daarom zullen we opzettelijk onze zoektocht naar een antwoord beperken tot de Schriften, waar een enkel geval, het meest extreme voorbeeld dat we konden vinden, de zaak voor ons zal vaststellen.

worden gelezen, als: “Verheug je, Zijn volk, met de naties.” Immers Paulus slaagde er met zijn inspanningen niet in om Israël te bereiken. De natie als zodanig verwierp, zelfs in de verstrooiing, hun Messias, en hun verwachting al snel het koninkrijk te bezitten werd ingetrokken. In contrast hiermee waren er onder de naties velen gelovend geworden *ondanks Israëls afvaligheid*. Als dit zich zou doorzetten, (zoals dat ook gebeurde), dan zal Israël in het geheel niet worden gezegend, en zal zij zodoende niet in een positie komen om aan anderen zegen uit te delen. Hierom is het duidelijk, dat God Zich daarmee zal moeten bemoeien en het dilemma zal moeten oplossen. Een nieuwe onthulling is nodig. En dit is precies wat de apostel ontvangt.

EEN KERSVERSE ONTHULLING

“Dit zijn we aan jullie zeggend wegens een woord van de Heer ...” Deze ernstige formulering wordt niet vaak gebruikt in Gods latere onthullingen. Het markeert de aanvang van een nieuwe ontwikkeling, een kersverse uiteenzetting van Gods wegen. Het is nutteloos om naar deze onthulling in enig voorafgaand deel van Gods Woord te zoeken. Geen profeet vermeldt het. Onze Heer zei er niets over. Zelfs de besnijdenis-apostelen gaven, in hun latere bedieningen, geen hint van de heerlijke gebeurtenis die Paulus hier op het punt staat te onthullen. Meer dan dat, dit “woord van de Heer” dat onze terugroep vanuit de dood behandelt, drijft een wig tussen de ontvangers van Paulus’ evangelie en die van het besnijdenis-evangelie, en dat zal hen uiteindelijk geheel uiteen splitsen, zodat ze, niet alleen in hun toekomstige verwachting, maar in al het andere, een apart en daarmee verschillend werk van God zouden gaan vormen, afhankelijk, niet van Israëls *aanvaarding* van het evangelie, maar van haar *afwijzing* van Gods Christus.

Daar het het voornaamste motief van de apostel is om te vertroosten, verzekert hij de Thessalonicenzen als eerste dat ze hun ontslapen vrienden niet voor zullen gaan. “Wij, de levenden,

die overlevend zijn tot de aanwezigheid van de Heer, zullen in geen geval degenen die ontslapen zijn voorbijstreven (of voorafgaan) ...” Dit alleen al zou de Thessalonicenzen gerust gesteld moeten hebben en hun tranen gedroogd moeten hebben. Maar hun verdriet, en de vertroosting daarvan, is slechts een van God gemaakte gelegenheid die een hoger en groter doel moet dienen. Gods genade is zo lang achter een dam opgestuwd geworden dat deze moet overstromen. Het verdriet van de Thessalonicenzen heeft daarin een scheur doen ontstaan, en doorbreekt de dam van wetticisme en vleeselijke voorrechten, en neemt vloedgolven van zegen mee voor de naties.

God verklaart het einde vanaf het begin, vandaar dat de eerste werkelijke onthulling over Gods huidige werk van genade onder de naties, het afsluitende toneel van deze huishouding behandelt, als die, inderdaad, niet al tot de volgende zou moeten worden gerekend. Dan zal “de Here Zelf vanuit de hemel afdalen met een bevelsroep, met de stem van de Opperste Boodschapper, en met de trompet van God, en de doden in Christus zullen eerst opstaan.” Wat een wonderlijk moment, welk een extatische verwachting, hoe verrukkelijk het geluid dat binnenroept! Die gezegende lippen hebben reeds bevelen tot de Zijnen gegeven, maar geen ervan kan vergeleken worden met deze! Wanneer zal ooit de stem van de Opperste Boodschapper de mensheid meer gelukzaligheid brengen, of een bazuin een zoeter geluid voortbrengen?

De Here Zelf—en niemand anders! Wij, zondaars van de heidenen, een plaats aan Israëls tafel onwaardig, zouden zeer vereerd zijn als Hij de meest onbeduidende dienaar had gezonden om ons tot het leven terug te roepen. Hoe wonderlijk zou het zijn wanneer Hij een aartsengel zou delegeren voor deze taak! Tijdens Zijn openbaring, wanneer Hij de aarde in gericht behandelt, wordt veel van Zijn werk aan machtige boodschappers gedelegeerd, die Zijn wil volvoeren. Laten we ons hart opdragen om gepaste aandacht te schenken aan de gunst die over ons wordt uitgestort in deze kostbare zinsnede. We zijn hiervoor zonder meer de

zichzelf blaast. Misschien wordt er een kleine speelruimte gelaten voor de voorkeur van de vertaler. Dit wordt aangeduid in de sublineair van de Concordant Greek Text door het feit dat “He” wordt weergegeven met een kleine e, niet een hoofdletter E. En ik ben zeker bevooroordeeld in mijn opvatting over deze zaak. Een bazuin klinkt door iemand, dus is het slechts de vraag wie dit doet. In dit geval zal het de doden opwekken, en ik daag iedereen in het universum, met uitzondering van Christus, uit om dit te doen! Ik heb menige bazuin horen blazen. De aarde zal de verschrikkelijke bazuinstoten van de zeven boodschappers in de eindtijd horen. Maar er worden geen doden opgewekt! Wanneer deze tevoorschijn komen word ik eraan herinnerd dat Hij alleen deze eer heeft. Allen zullen *Zijn* stem horen, en niet die van een ander! Wiens stem, behalve de Zijne, kan de doden opwekken?

Er was een tijd dat ik dacht dat Gabriël of een andere “engel” onze Heer zou vergezellen en dienen met zijn stem bij deze gelegenheid. Maar, op andere plaatsen wordt het duidelijk dat de doden, net als Lazarus, *Zijn* stem zullen horen. Dit opende een nieuwe heerlijkheid van onze Heer voor mijn ogen. Ik had nooit aan Hem gedacht als een “engel,” ondanks dat Hij de “Engel van het Verbond” zou zijn in de Hebreeuwse geschriften. Maar nu ik zie dat, wanneer Hij naar ons toe komt, Hij als een Boodschapper van *God* komt en als zodanig boven al de “engelen” staat. *Hij is de Hoofd-Boodschapper*. Zijn stem alleen kan de enorme taak aan. Niet alleen moet die over de hele aarde gaan, deze moet ook de heiligen verlevendigen. Hij kan Zijn discipelen autoriteit hebben gegeven om de doden te doen opstaan toen het koninkrijk gepredikt werd, maar niemand heeft deze kracht nu. En zij verlevendigen niet, maar stierven zelf, en hebben Zijn kracht nodig om hun eonisch leven te geven. Laten we naar *Zijn* stem luisteren, niet naar die van een ander!

A.E.Knoch

tot de verkrijging van redding door onze Heer Jezus Christus, Degene die ten behoeve van ons stierf, opdat we, of we nu wakend of sluismerend zijn, *te zelfder tijd* met Hem zouden leven. (1 Thess. 5:9,10).

Genade verwijderd de verschillen tussen ons. Zou opstanding een zaak van verdienste zijn, dan zouden sommigen van ons erg achterop raken en pas later komen, terwijl sommigen, ik vind het erg om te zeggen, denken dat zij al zouden moeten opstaan op het tijdstip dat ze overlijden, zo niet snel daarna. Maar genade is de grote gelijkmaker. Er zal geen seconde van voorrang zijn in de opstanding. Wij zullen *allen* de *eersten* zijn! *Niemand* zal de *laatste* zijn! In Israël zijn de omstandigheden zodanig dat de opstanding van de getrouwen van oudsher niet zal plaatsvinden totdat het koninkrijk geïnaugureerd is.

HIJZELF

De reden waarom de levenden hen die ontslapen zijn, niet zullen voorgaan, wordt gevonden in het kostbare woord *Hijzelf*. In het werk van wee, verwoesting en dood, zend Hij *zeven* boodschappers, maar in Zijn daaraan voorafgaande verschijning, die Paulus nu voor het eerst aan de heiligen presenteert, zal de Heer niet alleen *Zelf* afdalen vanuit de hemel, maar zal *Hij Zelf* de bazuin blazen, zodat het effect het tegenovergestelde zal zijn van de bazuinen van wee. Het is Zijn stem die zelfs de doden kunnen horen! Trouwens, die beïnvloedt hen als eerste. In plaats van ruim twee maanden te wachten, zijn zij de eersten die de verlevendige kracht van Zijn stem voelen, en de levenden als het ware ophalen terwijl zij samen worden weggegrist van de aarde tot in de lucht. En *Hij* is het Die de bazuin van God blaast, niet een ander!

Het is mogelijk, dat de Griekse tekst van 1 Corinthe 15:52 idiomatisch is, en niet bepaalt wie het bazuinen doet. Dit kan worden vertaald als “*er* zal worden gebazuind,” als we het feit negeren dat het grammaticaal de actieve vorm is, zodat die niet

laatste en minst verdienende schepsels. Echter, in deze nieuwe bedeling, die haar geboorte heeft in juist deze onthulling, worden de laatsten tot eersten gemaakt, en de minsten de grootsten. Zelfs in het koninkrijk zal Hij veel doen door Zijn dienaren, zoals David, en Zijn apostelen, die over de twaalf stammen zullen heersen, maar wanneer Hij ons tot Zijn aanwezigheid nodigt zal Hij *Zelf* komen om ons lichaam te doen opstaan, onze ziel op te wekken, en onze geest te verlevendigen, om ons zo geschikt te maken voor—en te verwelkomen in—ons hemels thuis.

Drie soorten geluid verenigen zich om de doden tot het leven terug te roepen en de levenden te verlevendigen. Eén is een ongearticuleerd geluid van stentor-tonen van de bazuin, wat de lichamen van de doden zal doen opstaan en de levenden zal veranderen. Het tweede is de stem, van een *Boodschapper* die berichten van grote vreugde brengt. Het derde is een *bevel*, dat een opdracht geeft die moet worden opgevolgd.

EEN BEVELSROEP

Het is zeer de moeite waard om de verschillende titels te overdenken, die Christus aanneemt wanneer Hij tot de lucht afdaalt om Zijn leden te ontmoeten, nadat Zijn stem hen uit de doden heeft opgewekt. Die zijn erg verschillend van diegenen, die Hij daaraan voorafgaand had. Hij is niet langer de ideale Herder, maar de Betrouwbare en Ware op een wit paard. Kunnen we hier, in de geest, niet een glimp ontwaren van de Machtige Overwinnaar, die, in Zijn in bloed gedrenkte kleding tot dit aardse slagveld afdaalt, de legerscharen van de hemel leidend voor de uiteindelijke veldslag, waarin wij zeker in Zijn uur van triomf zullen worden betrokken? Dezelfde Die we hier zien (Openb. 19:11-16), zal Degene zijn Die ons tot Zich roept met deze bevelsroep.

Eén van de grote moeilijkheden in deze passage is het weggrissen van ons tot in de lucht. Hoe kan dit gebeuren? Dat wordt hier niet uitgelegd, maar het wordt later volledig uiteengezet in Paulus' brief aan de Corinthiërs. Maar ook hier hebben we

een aanwijzing van dit geheim van de opstanding, want alleen *vervulde* lichamen kunnen aan zo'n bevel gehoor geven. Petrus had het geheim ervan in zijn hart toen hij tot zijn Meester, die in Galilea op de golven liep, zei: "Here, als *U* het beent, *beveel* me tot *U* te komen op de wateren." Toen kwam de bevelsroep: "*Kom!*" En, uit het schip stappend, loopt Petrus op de wateren om tot Jezus te gaan (Mat. 14:28,29). Als *Hij* een bevel geeft, brengt dat daarmee ook het vermogen dat nodig is om te gehoorzamen. Petrus was, helaas, niet permanent veranderd geworden; Zijn geloof, Zijn vrouwen schoot tekort, en Hij begon te zinken. Wij hebben meer dan Petrus' karige vrouwen nodig om het bevel te gehoorzamen dat ons de lucht in zal roepen om Hem daar te ontmoeten. Wij zullen heerlijke vermogens hebben in geestelijke lichamen, die om het even welk bevel dan ook zullen kunnen gehoorzamen.

Het ontroerende schouwspel op het Meer van Galilea lijkt de komst van Christus voor Israël uit te beelden in de toekomstige dagen. Maar of het nu zij of wij zijn, welk ander bevel zou Hij kunnen geven dan deze ene gezegende uitnodiging: "*Kom!*"? "Vertrek!" is voor degenen die Hem niet kennen. Wij zouden in het geheel niet verbaasd zijn als, op juist dat moment, wanneer de laatste bazuin ons futloos en onteerd gestel getransformeerd heeft tot een heerlijk, krachtig, geestelijk lichaam, het eerste woord dat we zullen horen Zijn bevel zal zijn: "*Kom!*"

Toen Petrus dat hoorde, stapte hij uit het schip *omlaag* en wandelde op het *water*. Maar wij zullen vanaf de aarde *omhoog* gaan en Hem ontmoeten in de *lucht*. Elk contrast zoals dit is zeer belangrijk, en zeker op dit moment, nu Gods genade de wissel naar een ander spoor neemt. Wij, die gewend zijn aan de hemel als ons toekomstig thuis, kunnen ons maar weinig voorstellen van de verbazing die dit in Thessalonica moet hebben veroorzaakt. Onze Heer keerde met Petrus terug in het schip; maar er is geen enkele aanwijzing dat Hij met ons zal terugkeren naar de aarde, maar er staat louter de eenvoudige verklaring dat we altijd met Hem samen zullen zijn.

Zoals we hebben gezien, in het koninkrijk ontmoeten de levenden de Messias *eerst*, en de doden staan pas vijftienzeventig dagen later op. En totaal anders dan bij onze omhoog-roeping, zal Zijn aanwezigheid dan in eerste instantie om rouw vragen. Al de stammen van het land zullen over Hem *rouwen* (Openb. 1:7). Het zal geen toneel zijn waarop de doden welkom of gelukkig kunnen zijn. Vandaar dat er uitstel is, zoals in het geval van Jozefs broers, totdat de zaken van de levenden zijn behandeld, en normale relaties hersteld zijn tussen hen en hun grote Verlosser. Hierna worden de doden opgewekt in Israël en begint de duizendjarige heerschappij.

Op deze manier worden twee perioden van duizend jaar gevormd, de ene begint vijftienzeventig dagen later dan de ander. Satan zal worden gebonden bij de verschijning van Christus, en zal dus worden losgelaten voordat de heiligen hun ambstermijn hebben voltooid. Zijn opstand, nadat hij is losgelaten, duurt net zo lang als de tijd tussen de verschijning van Christus en de echte aanvang van het koninkrijk dat door de heiligen wordt bestuurd. Dit uitstel van vijftienzeventig dagen staat in sterk contrast met het verloop van de gebeurtenissen wanneer de Heer voor ons komt. Dan komt de opstanding eerst, hoewel wij die overleven absoluut niet worden achtergelaten, want beiden worden verenigd in het opstijgen om onze Heer in de lucht te ontmoeten.

Maar waarom zou er dit verschil zijn? Het antwoord is eenvoudig—*genade*. Het koninkrijk op aarde wordt door gericht geïntroduceerd, en dit vereist tijd voor de uitvoering daarvan, zelfs waar het de heiligen betreft. Geen van zulke inleidende gebeurtenissen zijn bij ons nodig, want wij worden eerst vervuld, voordat we ertoe worden geroepen om verslag te doen van onze handelingen in het lichaam. Bij hen verschijnt Hij voor degenen die Hem verwachten (Heb. 9:28). Zij kunnen de kracht van Zijn verontwaardiging voelen in de schalen. In de korte tijd die volgt op Zijn komst ontvangen de levende heiligen hun loon (Openb. 11:18) en worden de levende naties geoordeeld (Mat. 25:31-46). Maar wij zijn niet gesteld tot verontwaardiging, maar

schapper, en niet door Christus zelf. Geen boodschapper kan de doden doen opstaan, ongeacht hoelang, of hoe luid deze blaast. De zevende bazuin is ook het derde *wee* (Openb. 11:14) En die brengt geen leven, maar de dood; die werkt geen welzijn uit, maar een *wee*. Vandaar dat het niet passend is dat de Levende deze bazuin zou blazen. Evenmin is het gepast dat deze de doden tot het leven zou terugroepen.

De tafereel aan het begin en het einde van deze huishouding worden vaak verward in de gedachten van de heiligen. En dit is niet vreemd. Elke grote verandering of nieuwe aanpassing zal wel een periode die min of meer chaotisch is met zich meebrengen. In Berlijn, waar een gedeelte hiervan is geschreven, maken zij twee grootse doorsnijdende boulevards, een van noord naar zuid en een ander van oost naar west, midden door het hart van de stad. Niet alles hoeft te veranderen. "Unter den Linden" blijft zoals het was. Maar er is een plek waar een blok van magnifieke huizen zal worden neergehaald om een open plek te maken. De verarring was best ordentelijk, maar ze was er, en zelfs de goed geïnformeerden konden niet zeggen hoe alles zou worden. Zo was het ook aan het begin van deze huishouding. Een grote boulevard moest worden gemaakt voor de *genade*, helemaal vanaf het begin tot het einde.

De verwarring aan het einde is zelfs nog erger, gedeeltelijk omdat het nog toekomst is, terwijl het begin in het verleden ligt, maar meer omdat het niet een louter vredige aanpassing is; het lijkt meer op een lijn op een slagveld, verduisterd door Zijn vreselijke verontwaardiging en het gedreun van vernietiging. Hier zijn er geen duidelijke grenzen, want het is als de schemer tussen nacht en dag. We kunnen niet zeggen dat dit moment in de dag van de mens is, omdat hij nog steeds heersend is, noch kunnen we redeneren dat hetzelfde moment in de dag des Heren is, omdat Hij dondert, maar het is een tijd als een niemandsland, die bij beide kanten behoort totdat de zaak beslecht is. Ik kan hier geen exacte grens bepalen. En er over redeneren is nutteloos op zulke vage "uitgangspunten."

Dit alles is vol betekenis, en veel overdenking waard. Alles is symptomatisch, en wijst vooruit naar de genade die op het punt stond onthuld te worden. Alles is ook vol van contrasten, die een verandering in Gods handelen met de mensheid aanduiden. Het allerbelangrijkste punt is de positie van onze Heer. Hij bevindt Zich niet op aarde, vandaar dat het koninkrijk nog niet is gekomen. Hij bevindt Zich in de lucht, wat een hogere en meer geestelijke sfeer is. Hij daalt niet af naar de aarde, hoewel Hij dat later ongetwijfeld wel doet. Dit feit wordt echter bepaald uitgesloten van deze onthulling, want dat heeft hier niets mee te maken. Zouden we geen verdere uiteenzettingen over dit onderwerp hebben, dan zouden we waarschijnlijk niet in staat zijn het belang van dit alles te zien, maar nu we weten dat onze bestemming niet aards is, maar hemels is (Efs. 1:3), en dat onze lichamen niet alleen zullen worden verlevendigd maar ook veranderd zullen worden (1 Cor. 15:52), en dat ons burgerschap tot de hemelen behoort (Fil. 3:20), gloeit elke lettergreep met een hemels licht. De sluizen worden geopend voor de grote genade, die de onze is in Christus Jezus, en we krijgen een kleine glimp van onze toekomstige heerlijkheid te zien.

Er bestaat een aangenaam contrast tussen de bevelen die door onze Heer worden gegeven en die welke door andere karakters in de heilige verslagen worden uitgevaardigd. Zijn bevelen geven zegen, die van de anderen resulteren gewoonlijk in kwaad en zelfs dood. Wanneer Hij, in Zijn mededogen, de menigte wenste te voeden, *beveelt* Hij hen op het gras te gaan liggen (Mat. 14:19) om zo beter Zijn overvloed te ontvangen. Bij Jericho, wanneer de blinde bedelaar smeekt, "Jezus, Zoon van David, wees mij barmhartig!" stond Hij stil en *beval* de blinde tot Hem te worden geleid (Luk. 18:35-40). Hier hebben we, in het klein, een prachtig profetisch beeld van Zijn toekomstige komst voor Israël. In die dagen zullen zij blind zijn en diep verzonken in wanhoop als Hij komt om hun zicht te herstellen, zodat zij Zijn heerlijkheden mogen aanschouwen en Hem volgen. De valse heersers gaven totaal andere bevelen. De Idumeeër, Herodes de Grote, *beval*

dat het hoofd van Johannes de Doper zou worden gegeven aan Herodias' dochter (Mat. 14:9). Een andere Herodes *beval* de terechtstelling van de wachten van Petrus (Hand. 12:19). De bevelen van mensen brengen lijden en dood. Zijn bevel, wat al de Zijnen zullen horen, beduidt leven en duurzame vreugde.

DE STEM DIE DE DODEN OPWEKT

De stem van de Opperste Boodschapper is geen ander dan de stem van onze gezegende Heer, Jezus Christus, de Zoon van God. Het uur komt, dat de doden de stem van de Zoon van God zullen horen, en diegenen die deze horen zullen leven. Want evenals de Vader leven in Zichzelf heeft, zo geeft Hij het de Zoon ook om leven in Zichzelf te hebben... Het uur is komend, waarin allen die in de graven zijn Zijn stem zullen horen, en die welke goed doen zullen uitgaan tot een opstanding van leven (Joh. 5:25,26,28,29). En deze zelfde stem gaf een voorproefje van haar vermogen toen ze, in latere dagen, bij de graftombe van Zijn dierbare vriend Lazarus luid aandacht vroeg: "Lazarus, kom eruit, naar hier!" En de dode man hoorde en gehoorzaamde die verlevendige stem.

In Zijn behandeling van Israël, in het verkondigen en het opzetten van het koninkrijk, gebruikt God vele boodschappers. Johannes de Doper werd voor de Heer uitgezonden om Zijn weg te bereiden. Gabriël werd gezonden om Zijn geboorte aan Maria aan te kondigen. Vele machtige boodschappers zullen worden ingezet in de gerichten die het koninkrijk zullen inleiden. Telkens wanneer God een koerier nodig heeft om Zijn boodschappen uit te dragen of Zijn decreten uit te voeren, in het bijzonder wanneer deze niet geheel harmoniëren met het hart van Zijn grote Middelaar, of van een aard zijn die Hij niet kan uitvoeren, gebruikt Hij andere boodschappers. Onze Heer kon niet Zijn eigen geboorte aankondigen, daarom kwam Gabriël. Christus kon niet Zijn eigen voorloper zijn, daarvoor werd Johannes de Doper gezonden. De grote functie van Christus is: te redden,

koninkrijk verbonden is, vindt niet onmiddellijk plaats. Dertig dagen later (1290 dagen vanaf hetzelfde startpunt) wordt het offer, dat was gestopt, hervat. Vijfenvoertig dagen hierna (1335 dagen) lijkt de tijd te zijn voor de opstanding van Daniël en de koninkrijksheligen. Aldus zouden de *levende* heiligen, die door de grote verdrukking zijn gegaan, het koninkrijk vijfenveertig dagen *eerder* binnengaan dan de doden die worden opgewekt.

Is dit niet wat Paulus in gedachten heeft wanneer hij erop staat dat wij, de levenden, die overleven tot de aanwezigheid van de Heer, *op geen enkele manier degenen die ontslapen zijn zullen voorgaan?* Dat is precies wel wat in Israël het geval zal zijn, en, tot op deze tijd, was dit de enige opstanding van de heiligen waarover zij gehoord konden hebben. Verklaart dit niet de nadrukkelijke dubbele negatie, in het Grieks: *ou mē*, absoluut niet, op geen enkele manier? Hier geeft hij een nieuwe onthulling, een aanwezigheid van de Heer waarin de doden niet na de levenden zouden komen. Als Daniël en de heiligen met hem gezegend zouden worden, hoewel zij ook moesten wachten (Dan. 12:12), hoeveel meer gezegend zijn dan degenen die niet hoeven te wachten, maar onmiddellijk opstaan! Zij wachten niet eens tot de Heer de aarde aanraakt, maar worden naar Hem toetrokken door het magnetisme van Zijn aanwezigheid terwijl Hij in de lucht is. Driemaal gezegend zijn degenen die ontslapen zijn in deze dag van genade!

CHRISTUS' AANWEZIGHEID EN ZIJN WOORD

Maar waarom is dit? Als Christus op aarde aanwezig is bij Zijn komst, waarom staan de heiligen dan niet op om Hem te begroeten? Wij moeten ons herinneren dat louter de aanwezigheid van Christus de doden niet doet opstaan. Als dat zo zou zijn dan zouden allen opgestaan zijn toen Hij hier was in vernedering, of, tenminste na Zijn eigen opstanding, voor Zijn hemelvaart. Zijn *woord* is nodig om de doden tot het leven terug te roepen. En, bij de zevende bazuin, wordt deze geblazen door een *bod-*

gebeurtenissen wanneer de zevende boodschapper de heerschappij van Christus over het wereldkoninkrijk introduceert met zijn bazuinoot. Het is moeilijk om de redenen te vinden voor de opvallende vorm waarin de apostel zich uitdrukt, tenzij we in gedachten houden en opmerken dat hij bezig is om aan te tonen dat hij *niet* spreekt over de aanwezigheid van de Heer bij de aanvang van het koninkrijk, wanneer de levenden de ontslapenen *wel zullen voorgaan* en de Heer de bazuin *niet Zelf* zal blazen en de doden *niet* eerst zullen opstaan, en *niet* tegelijkertijd met de levenden zullen worden weggegrist, en zij *geen* ontmoeting met Hem zullen hebben in de lucht. Praktisch alles wat wordt gecificeerd botst met de gebeurtenissen die plaatsvinden wanneer de zevende bazuin klinkt.

Allereerst, waarom zou Paulus erop staan dat Hij dit zei wegens een woord van de Heer? Had hij voor zichzelf gesproken? Was niet de gehele brief geïnspireerd? Deze verklaring wordt ingebracht om te benadrukken dat wat hij op het punt staat te zeggen over de aanwezigheid van de Heer voor de naties in contrast staat met de aanwezigheid van Christus voor Israël. Ongetwijfeld was hij erg vertrouwd met het slot van Daniëls profetie. Dat hij hen had geïnstrueerd volgens deze lijnen is duidelijk vanuit zijn vraag in de tweede brief: “Herinneren jullie niet dat toen ik nog bij jullie was, ik jullie deze dingen vertelde?” (2 Thess. 2:5). Toen had hij hen verteld dat de opstanding enige tijd na de komst van Christus zou gebeuren. Nu wenst hij dat zij een verdergaande onthulling zouden ontvangen, die hoewel vergelijkbaar, niet verward zou worden met die welke hij al had gegeven. Dit is een nieuwe waarheid, die hij hen daarvoor nog *niet* verteld had.

Het slot van Daniëls profetie lijkt ons een helder idee te geven van de belangrijkste gebeurtenissen bij de komst of aanwezigheid van Christus wanneer Hij komt om het koninkrijk op te zetten. Dit zal drie en een half jaar—twaalfhonderd en zestig dagen—na het midden van de laatste jaarweek gebeuren, gewoonlijk “Daniëls zeventigste week” genoemd. Maar alles wat met het

niet te vernietigen, daarom worden de vernietigende gerichten van de eindtijd aan andere boodschappers gedelegeerd. Maar wanneer de tijd komt van de verlossing van onze lichamen, neemt Hij de aankondiging van deze blijde boodschap Zelf op Zich en wij zullen het nieuws uit Zijn eigen mond horen, als de opperste van al Gods koeriers.

DE STEM VAN DE OPPER-BOODSCHAPPER

Gabriël (Hebreeuws: *Gbr i al* MEESTER-ONDERSCHIKKER), die in de aanwezigheid van God staat, werd naar Daniël gezonden om hem de grote voorzegging te onthullen betreffende de zeventig zeventallen, waarvan er nu nog één onvervuld overblijft. Later werd hij naar de maagd Maria gezonden om aan haar de geboorte van haar goddelijke Zoon aan te kondigen. Maar deze keer is het niet Gabriël die afdaalt om een profetie te brengen. Het is Christus Zelf, Die met de stem van Zijn autoriteit de grootst denkbare verandering inleidt. Hij is in feite Gods grootste en voornaamste Boodschapper. Het woord “opper (Eng: chief)” moet vaak met “prins” worden vertaald. Het duidt de hoogste in rang aan. We lezen in de Hebreeuwse Schriften dat één en dezelfde mededeling, aan de mensen gegeven door Jahweh, ook door Zijn boodschapper werd gegeven. Christus is Zijn meest vooraanstaande Boodschapper. De profeet Maleachi (3:1) noemt Hem een boodschapper, De Boodschapper van Gods verbond. Niet zo maar een “engel”, zelfs Michaël niet, die ook de opperste boodschapper (of aartsengel) wordt genoemd, zou worden gezonden om Christus geliefde leden—Zijn eigen complement—te roepen om voor altijd bij Hem te zijn. Wij hebben niet langer van doen met “engelen.” Wij hebben Christus Zelf. Paulus noemt zelden andere dan satanische boodschappers. We zouden deze boze machten weerstaan, niet door de kracht van tussenkomende engelen, maar vanwege Christus’ overwinning op het kruis over al Zijn vijanden. En de boodschap, die Hij tot ons brengt wanneer Hij ons roept, is de aankondiging dat nu de

grootste verandering staat te komen—voor Hem, voor ons, voor de wereld, die niet langer in genade zal worden behandeld, en voor de satanische legerscharen, wiens territorium nu zal worden binnengevallen en geregeerd door diegenen die God heeft gekozen voor de nederwerping van de wereld, om alles tot onderwerping aan Hem te brengen.

DE BAZUIN VAN GOD

Alleen God kan dode lichamen tot het leven terugroepen, Hij heeft echter dit vermogen aan Zijn Zoon gedelegeerd, onze Heer, Jezus Christus. Dit wordt voor ons zeer toepasselijk uitgebeeld met de frase “de bazuin van God.” Door van een bazuin gebruik te maken kan een mens de kracht van zijn stem vergroten voorbij aan al de menselijke proporties. Met het gebruik van de goddelijke bazuin, weergalmt Zijn stem met de kracht van Gods vermogen, die alleen de doden kan doen opstaan.

In de beginne werkte God door middel van het gesproken woord. God zei: “Laat er licht zijn,” en het werd licht. Opstanding is een veel groter werk, zodat dit toepasselijk wordt verbeeld door een veel krachtiger geluid, waarmee leven wordt gegeven aan de doden, alsook onsterfelijkheid aan de levenden. Hoewel als laatste genoemd, lijkt het alsof dit het eerste van de geluiden is dat wordt gehoord, want hoe kunnen de doden een boodschap horen of naar een commando luisteren tenzij zij tot het leven zijn teruggebracht? Zoals Paulus de Corinthiërs vertelde, zal het werk van opstanding slechts een ogenblik in beslag nemen om het vergankelijke tot onvergankelijkheid te transformeren, en het sterfelijke tot onsterfelijkheid. De Bazuin zal schallen, maar er zal niets gebeuren tot de laatste stoot.

Het opmerken van de letterlijke betekenis van het Griekse woord dat we gewoonlijk met “God” vertalen zal hier behulpzaam zijn. Het betekent PLAATSER, en deze gedachte is op bijzondere wijze onthullend in verband met de bazuin. De Godheid wordt, in Zijn Hebreeuwse onthulling, met de mensheid op aarde in

“DIT zeggen wij u door een woord van de Heer, dat wij, de levenden, die overleven tot de aanwezigheid van de Heer, op geen enkele manier degenen die ontslapen zijn zullen voorgaan, aangezien de Heer Zelf zal aftalen van de hemel met een bevelsroep, met de stem van het Hoofd van de Boodschappers, en met de bazuin van God, en de doden in Christus zullen eerst opstaan. Daarna zullen wij, de levenden die overleven, te zelfder tijd samen worden weggegrist met hen in wolken, tot een ontmoeting met de Heer in de lucht. En also zullen we altijd samen met de Heer zijn” (1 Thess. 4:15-17).

Totdat een geliefde broeder in Christus en in de Heer, F.H. Robinson, aan mij vroeg om het verschil uiteen te zetten tussen deze passage en de zevende bazuin in de Openbaring van Jezus Christus (Openb. 11:15) had ik nooit het feit opgemerkt dat de zevende bazuin zich inderdaad op de achtergrond van deze passage bevindt, en waarschijnlijk de bijzondere structuur waarin deze werd gegoten, vorm gaf. Men zou vanuit de nadruk kunnen veronderstellen dat de Thessalonicenzen verteld was dat, bij de aanwezigheid van de Heer, de levenden de doden *zullen voorgaan*, en dat Hij de bazuin *niet zal blazen*, en dat de doden dan *niet zullen opstaan*, maar later op een ander tijdstip, en dat de ontmoeting op de aarde zal zijn. En dit was hun zonder twijfel verteld, want *dit is precies wat er zal gebeuren wanneer de Messias terugkomt voor Israël*. Wat Paulus hen nu vertelt is precies het tegendeel van wat hij hen tevoren gezegd had, vandaar dat hij erop staat dat het van de Heer komt.

In ons citaat hebben we de nadrukkelijke verklaringen schuin gedrukt die in opvallend contrast staan met het verloop van de

beproeven. Nu is God verzoenend naar de naties als zodanig. Wanneer de dag van Jahweh komt, zal Hij de tegenovergestelde houding aannemen. Wij, die deze verzoening hebben ontvangen, hebben vrede met Hem en zijn Zijn ambassadeurs voor de wereld. Voordat Hij de oorlog kan verklaren, en Zijn verontwaardiging over de aarde kan loslaten, moeten wij worden teruggetrokken. Vandaar dat we voorverwachters zijn, die Christus op zijn minst zeven jaar eerder verwachten voordat Hij neerdaalt op de aarde. Dan zal er een eclectische opstanding zijn, die de heiligen van de Besnijdenis voor later achterlaat. Zowel levenden als doden zullen worden verlevendigd en worden veranderd om met hun hemelse bestemming overeen te komen en zij zullen worden weggegrist naar de lucht, *voorrafgaand* aan de grote verdrukking van de Joden, en *voordat* Gods verontwaardiging de aarde bezoekt, en *voordat* de Zoon des Mensen in heerlijkheid naar de aarde afdaalt.

A.E.Knoch

verband gebracht als hun Onderschikker. Maar wanneer we op het punt staan de gelederen van de mensheid te verlaten, en Zijn hemelse domein binnen te treden, is dat niet voldoende. Er is een *Plaats* nodig Die Zijn bazuin blaast, om ons in de lucht te laten reizen en naar ons hemelse koninkrijk te brengen. Het lijkt zo te zijn dat een bevelvoerdersroep ons uit de doden zal doen opwekken, en de opperste Boodschapper ons zal doen opstaan om op de aarde te staan, en de bazuin van de Plaats zal ons doen opstijgen om onze Heer in de lucht te ontmoeten.

DE DODEN STAAN EERST OP

Eens temeer stelt de apostel de Thessalonicenzen gerust met betrekking tot degenen die ontslapen zijn, dat wij hen in geen geval zullen voorbijstreven, want zij zullen eerst opstaan, voordat iemand van ons de aarde zal verlaten. Daar er geen bewustzijn is in de doods-toestand, heeft dit in de praktijk geen effect op hun verwachting. Het is alsof zij zich hadden neergelegd voor een dutje, in plaats van te sterven. En dit is waarom de apostel eraan vasthoudt om te spreken van “degenen die ontslapen zijn,” waar wij “de doden” zouden zeggen. Het is een *feit* dat ze gestorven zijn, maar de beeldspraak van de sluimering van een dutje is een beschrijving die nog meer waarheid bevat. Wanneer ze wakker zullen worden, zullen ze niet in Zijn aanwezigheid zijn. Zij zullen zich eerst met de levenden samenvoegen (die zullen zijn veranderd, zoals we later zullen zien), en, als één groep, alsof er niemand ooit gestorven is geweest, tezamen worden weggegrist in wolken tot de ontmoeting met de Heer in de lucht.

Bijzondere nadruk wordt gelegd op het gelijktijdig opgaan van de heiligen. Verschillende malen zijn leraars opgestaan die hebben beweerd dat Paulus zelf deze woorden later heeft ingetrokken bij een latere onthulling, toen hij een “uit-opstanding” bekend maakte. Maar dit *is* al een eclectische opstanding, die het overgrote deel van de enorme menigte van de mensheid in hun graven laat. Deze omvat zelfs de gelovigen niet die tot het

koninkrijk behoren. Paulus' latere karakterisering *beschrijft deze opstanding* eerder, dan dat dit een andere zou zijn die ervan te onderscheiden is. Een zorgvuldige lezing zal aantonen dat de woorden, *te zelfder tijd (of gelijktijdig)* niet noodzakelijk zijn voor de betekenis, want het woord *tezamen* brengt dezelfde gedachte over. Het is benadrukkend. De doden zullen *gelijktijdig* met de levenden, indien ze "in Christus" zijn, worden weggegrist in wolken tot een ontmoeting met de Heer in de lucht. Welk gebrek aan eenheid er ook was, veroorzaakt door verdeeldheid of dood, allen zullen één zijn op het moment dat we Zijn vitaliserende stem zullen horen.

DE LEVENDEN, DIE OVERLEVEN

Het normale uitzicht van de gelovige van deze bedeling van Gods genade is niet de dood, maar leven. Vanaf Paulus tot de huidige dag is het vooruitzicht dat aan de heilige wordt voorgesteld: de verlevendende aanwezigheid van Christus. Vanaf het begin worden allen in onwetendheid gehouden van de datum waarop dit zal gebeuren, want een op handen zijnde verwachting is het meest krachtige en zegenrijke middel om een toegewijd leven te bewerkstelligen. Het was geen vergissing van Paulus' kant toen hij zei: "wij . . . die overlevend zijn." Het is een ernstige afwijking en tekortkoming aan de kant van de critici, om dit te veroordelen omdat zij zelf niet aan een zodanige levensbelangrijke hoop vasthouden. Dag na dag, uur na uur, moment na moment, zou de volgende gebeurtenis waarnaar we verlangen de vreugdevolle toon van de bazuin moeten zijn.

En in deze laatste dagen zou dit het geval moeten zijn als nooit tevoren, want de volgende huishouding wordt reeds vormgegeven, de tekenen van dat volgende seizoen lijken al voortijdig aanwezig te zijn, zodat we ons soms afvragen waarom we nog hier zijn, onze kleine rol spelend terwijl het toneel al wordt klaargezet voor het laatste bedrijf in het tragische wanbestuur van de aarde. Wij voelen ons buiten-spel en in de weg staan, want alles lijkt

in het boek Openbaring (20:5,6). Het Griekse woord heeft de betekenis van de eerste van een reeks, niet noodzakelijk van het absoluut de eerste zijn. De reikwijdte van het boek Openbaring is beperkt. Dat omvat de huidige genade niet. Degenen die deelnemen aan de *eertere* opstanding, worden priesters en heersen met Christus die duizend jaren op de aarde.

We herhalen dat degenen die door de "grote verdrukking" gaan of daarin martelaren worden, een beloning ontvangen die totaal niet past bij de bestemming die de onze is in Christus Jezus. Onze zegeningen zijn geestelijk, te midden van de hemelingen (Efs. 1:3), terwijl de hunne grotendeels ziels en materieel zullen zijn, onder de aardbewoners. De duizendjarige heerschappij is op aarde. Zij wordt gekarakteriseerd door priesterschap. De heiligen zullen heersen voor de eonen van de eonen, tot aan de voleinding (Openb. 22:5), maar *niet als priesters*. Er zullen geen tempel en geen priesters zijn in de dag van God. De Melchizedische heerschappij van Christus is beperkt tot de duizend jaren. Israëls priesterlijke oppermacht komt dan tot een einde. Onze heerschappij is in de hemelen. Wij worden nooit priesters genoemd. Onze plaats en deel is onuitsprekelijk hoger dan dat van degenen die door de "grote verdrukking" gaan.

Veel van de verwarring over dit onderwerp wordt veroorzaakt door het niet zien dat Paulus dit ontving wegens een woord van de Heer. Het was een geheim, onbekend aan de Besnijdens. Er was nog nooit naar verwezen. De komst van de Zoon des Mensen (Lukas 18:8; 21:27,36, etc.) verwijst altijd naar Zijn komst *na* de "grote verdrukking," en is voor de heiligen van de Besnijdens, die daar doorheen gaan en daarin martelaren worden. De naam "Paulus" betekent "interval" of "pauze." De bij hem horende huishouding is een tussenvoeging in Gods handelingen. En deze wordt *alleen* in *Paulus' brieven* uiteengezet.

Samenvattend: Al de heiligen gaan door een verdrukking van een bepaalde aard, maar alleen de Israëlieten zullen de grote verdrukking van de eindtijd verduren, wanneer de gewelddadigste van de Joodse pogroms hun getrouwheid aan Jahweh zal

Paulus doet een beroep op hen met zijn voorafgaande onderwijs. De dag van de Heer kan niet aanwezig zijn omdat zij niet waren gesteld tot verontwaardiging. Voordat God de krachten van vernietiging loslaat zullen zij tot Christus' aanwezigheid in de lucht worden verzameld. Om deze zaken duidelijk te krijgen is het noodzakelijk om zorgvuldig de argumentatie te volgen. Paulus zegt niet dat onze verzameling tot Christus moet worden voorafgegaan door de afval.⁴ Dat is het eerste kenmerk in de dag van de Heer. Het ontbreken daarvan bewijst dat de dag niet aanwezig is. Paulus presenteert onze vergadering tot in Christus' aanwezigheid als een argument dat zij in het geheel niet in de dag van de Heer kunnen zijn.

De dag van Jahweh, (= de dag van de Heer), kan niet samenvallen met de huidige huishouding van Gods genade. Daarin zal Jahweh, als de God van Israël, de heilige natie opheffen tot haar juiste plaats als priesters en koningen over al de naties van de aarde. Verzoening verdwijnt. De Joden zijn opnieuw nabij, terwijl de Heidenen ver weg zijn. Hij is in zijn geheel een dag van rechtvaardigheid en gericht, maar dit wordt het meest gekenmerkt in de eerste fase. Het zou absoluut belachelijk voor ons zijn om de verzoening te prediken, wanneer God Zelf bliksemschichten van wraak op Israëls vijanden neersmit. Elke karakteristieke waarheid die de onze is, botst met de condities die gedurende de eerste fase van de dag van de Heer zullen heersen. Als wij dan hier zullen zijn, wachtend op Christus' komst naar de aarde, zou dat tot enorme verwarring en een catastrofe aanleiding geven. In plaats van God te imiteren zouden wij bij iedere wending met Hem botsen. Wij zouden vrede prediken terwijl Hij oorlog voert. Gewend aan genade, zouden wij worden verpletterd door toorn. Het is volkomen onmogelijk!

Laten we niet worden misleid door de frase "eerste opstanding"

⁴Er zijn sterke aanwijzingen dat *apostasia* hier (2 Thess. 2:3) niet met geestelijke *afval* vertaald moet worden, maar met de fysieke *afstandscreatie* die ontstaat wanneer de gemeente naar de hemelse gewesten vertrekt, dit past ook beter in de context van de grondtekst (— de vertaler).

rijp te zijn voor de dag des Heeren. De lucht betreft en wolken pakken samen, vanwaaruit de bliksem en donder van Gods toorn zal komen. We kijken naar de aanstormende verschrikkingen zonder angst, want we weten dat, voordat de storm los zal gaan, wij erboven zullen zijn, veilig en sereen, in Zijn aanwezigheid. Er is voor ons geen enkel excuus meer om in deze afsluitende dagen niet in constante en vreugdevolle anticipatie van deze verwachting te leven.

WEGGEGRIST IN WOLKEN

Wolken hebben hun plaats in de lucht, vandaar dat de eerste gedachte die gewoonlijk bij ons opkomt bij het lezen van deze passage, in eerste instantie die is dat we zullen worden afgeschermd van de aarde door de mistige wolken die in de lucht voorbij drijven. Dat zou zo kunnen zijn, maar de afwezigheid van het lidwoord—niet "de wolken," maar eenvoudigweg "wolken"—en het nauwe verband met de woorden "wegegrist tezamen met hen in" suggereert dat het de heiligen kunnen zijn, levend en opgestaan, die de wolken vormen waarvan hier gesproken wordt. Dat wil zeggen, de heiligen zullen niet afzonderlijk gaan, maar gegroepeerd met anderen, in groepen van voldoende aantallen om figuurlijke wolken te vormen. Net als deze wollige formaties zullen ze bestaan uit deeltjes die in de lucht kunnen zweven. De Heer zal als de zomerse zon op het oppervlak van het water zijn. Zwaar als die vloeistof is, stijgt ze toch ten hemel door de werking van de zonnestralen.

Een aspirant-wetenschapper zou allerlei tegenwerpingen kunnen aanvoeren met betrekking tot de praktische haalbaarheid van deze gebeurtenis. Men zou kunnen zeggen: "Als allen *opstijgen* vanuit elke plek op aarde, dan zouden ze elkaar niet ontmoeten maar uit elkaar gedreven worden." Maar er wordt hier niets van *opstijgen* gezegd. Het woord *weggrissen* kan in elke richting gebeuren. Nog maar een paar jaar geleden zouden sommigen hebben gezegd dat geen enkel geluid tegelijkertijd over de gehele

aarde kan worden gehoord. Maar dat idee is nu achterhaald. Als mensen hun boodschappen met vleugels van het licht kunnen meezen en die naar elk deel van de aarde kunnen overzeilen in een fractie van een seconde, zal dit niet onmogelijk zijn voor Hem Die in de beginne zei: "Laat er licht zijn!" Niets van dit alles kan zich vergelijken met de grootste van alle wonderen, die aan ons vertrek zal voorafgaan, het mededelen van leven en onvergankelijkheid aan miljoenen van ontslapen heiligen.

HET ONTMOETEN VAN DE HEER IN DE LUCHT

Voor degenen die net als de Thessalonicenzen, nooit van een hemelse hoop hadden gehoord, en die iets van kennis hadden van het koninkrijk op aarde zoals aan Israël verkondigd ten tijde dat deze brief werd geschreven, moet de gedachte van een ontmoeting met de Heer in de lucht aller-wonderbaarlijkst en vol van mysterie geweest zijn. Ietwat later speelde dit bij de Corinthiërs, en Paulus werd gevraagd om verdergaande uitleg. Nu dat onze hemelse bestemming onthuld geworden is (Efs. 1:3), en het vooruitzicht van "de hemel" algemeen is verbreid bij allen in het Christendom, wordt de verrassende aard van deze onthulling niet echt gewaardeerd. En zelfs voor ons mist het beslistheid. Niemand denkt hieraan als de permanente verblijfplaats van de heiligen. Het laat ons achter met een gevoel dat het onaf is. We weten dat onze Heer niet in de lucht zal blijven. Hij zal wat later naar de aarde afdalen. Waarom dan, als onze bestemming de aarde zou zijn, wordt ons dan het wonderbaarlijke vermogen gegeven om de lucht te doorkruisen? Israël zal niet in staat zijn om dit te doen. Er is hier iets dat suggereert dat we omhoog zullen gaan, en niet naar beneden, dat onze verblijfplaats in de hemel zal zijn, en niet op aarde, maar het wordt slechts aangeduid, niet onthuld.

Op deze manier, en op zo'n wijze, zullen we tezamen met de Heer zijn. Deze gezegende verwachting ging al vroeg verloren, en sindsdien hebben sommige heiligen geprobeerd om op een andere

wordt alleen gebaseerd op de *dood van Christus*.

Dorcas en Eutychus voorzagen ons met goede illustraties van het verschil tussen Petrus en Paulus in de zaak van opstanding. Dorcas was een goede, verdienstelijke vrouw, zoals de getrouwen van Israël zijn, die vijfenzeventig dagen na de komst van de Messias voor Israël zullen opstaan. Maar Eutychus' enige presentatie lijkt te zijn dat hij in slaap viel toen Paulus predikte. Hoe vergelijkbaar met de heiligen vandaag de dag! Paulus laat hen altijd in slaap vallen! Dorcas *verdiende*, net als de heiligen die zij representeerde, een beloning. Eutychus zou een standje waard zijn. Hij zit zorgeloos waar hij zal vallen wanneer hij zou gaan slapen. Hij was zeker niet wakend! Maar de genade die door Paulus aan de naties is onthuld, is zodanig dat hij ogenblikkelijk tot het leven wordt teruggeroepen. Moge God schenken dat we meer van Zijn genade, die om niet is, zullen begrijpen!

TWEE THESSALONICENZEN TWEE

De Thessalonicenzen waren misleid tot het idee dat de dag van de Heer nu al aanwezig was. Een zorgvuldige student van de Onthulling van Jezus Christus (het boek Openbaring) en de profeet Daniël zal opmerken dat de dag van de Heer op zijn minst zeven jaar voordat Christus komt begint. De zegels moeten worden verbroken, de bazuinen moeten worden geblazen, de schalen moeten worden uitgestort gedurende deze periode. De Thessalonicenzen stelden zich voor dat hun verdrukkingen te wijten waren aan deze teisteringen. Paulus doet een beroep op hen (2 Thess. 2:1-5) door de waarheid die hij had onderwezen in zijn eerste brief, en ook door zijn mondelinge onderwijs terwijl hij bij hen was. Geen van de tekenen van de dag van Jahweh was aanwezig. De mens der wetteloosheid was niet onthuld. Wetteloosheid was nog in zijn geheime fase. Zolang als zij dit weerhielden door hun aanwezigheid kon dat niet openbaar worden. Zij zouden moeten worden weggenomen voordat de dag van Jahweh kan komen.

Hij weigert gekrenkt te worden. *Dan zal Hij verontwaardigd zijn.* Hij zal de aarde en de hemelen doen schudden. Hij zal de bazuinen van de oorlog blazen. Hij zal de schalen van opgetaste toorn naar beneden werpen.

ONZE REDDER

Onder de vroegste woorden die door Paulus in zijn bediening aan de naties zijn neergepend, zijn deze: “om te wachten op Zijn Zoon uit de hemelen, Die Hij opwekt uit de doden, Jezus, onze Redder uit de komende verontwaardiging” (1 Thess. 1:10). Het is een levendig beeld. Een grote storm komt eraan. We zijn er niet in, maar we kunnen die zien komen. Voordat die over ons komt worden we weggegrist uit zijn pad van vernietiging. Of, om een illustratie te gebruiken die volledig het zeer figuratieve woord *wilt* recht doet, (dat lijkt te impliceren dat we daarin zullen zijn), laten we naar Paulus’ latere brief kijken. Aan Timotheüs schrijft hij: “Ik ben gered *uit* de muil van de leeuw” (2 Tim. 2:17). Het is niet waarschijnlijk dat hij feitelijk *in* de bek van de leeuw was. Zijn woorden zijn eerder waar met betrekking tot gevoelens dan dat ze feitelijk waar zijn. Op deze zelfde wijze worden wij gered uit de komende verontwaardiging.

NIET GESTELD TOT VERONTWAARDIGING

Later weidt de apostel uit over dit punt. Hij roept hen op de helm, de verwachting van redding, op te zetten: “want God *heeft ons niet gesteld tot verontwaardiging*, maar tot de verkrijging van redding door onze Heer Jezus Christus, Die voor ons stierf, of we nu wakend of slummerend zijn, opdat we tezamen tegelijkertijd met Hem zouden leven” (1 Thess. 5:9,10). Dit is verkeerdt vertaald, alsof het een beeld was dat op leven en sterven sloeg. Het is echter een duidelijke verklaring van de genadigheid van onze toekomstige redding. In het verleden was het niet door werken, en in de toekomst is het niet door wakend te zijn. Het

wijze tot Zijn aanwezigheid binnen te dringen. Ze hebben geprobeerd Hem te vinden achter de deuren van de Dood, hoewel Hij het Leven is. Ze hebben zelfs Paulus’ eigen woorden veranderd. Toen hij noch het huidige leven, noch de dood aantrekkelijk vond, onthulde hij zijn hart door te zeggen dat hij uit deze twee keuzes werd weggedrongen door zijn verlangen *bij Christus* te zijn, wat, bovendien veel beter is. Het huidige leven is nu het niet bij Hem zijn. Hoe veel minder kan dat door te sterven! Niemand van de Zijnen zal ooit alleen, los van de anderen, tot Zijn aanwezigheid worden binnengeleid. Allereerst zullen diegenen die in Hem zijn worden samengebracht. Paulus vond het noodzakelijk om erop te staan dat de levenden de doden niet zullen voorafgaan. Vandaag de dag moeten wij erop staan dat de doden de levenden niet zullen voorafgaan! En zo, zullen beiden, *tegelijkertijd (hama* in het Grieks), te zelfder tijd worden weggegrist om Hem in de lucht te ontmoeten.

SAMEN MET DE HEER

Het zou een moeilijke zaak kunnen zijn om precies te vertellen “waar we de eeuwigheid zullen doorbrengen,” dus beschrijven de Schriften onze toekomstige sfeer in de nagenoeg alles-omvattende term met “te midden van de hemelingen.” Het populaire concept van de hemel, een beetje lijkend op de grote feestzalen die ik in de paleizen van Europa heb gezien, waarin een ieder zijn plaats in het orkest heeft, is onschrijftuurlijk. Afgezien van de aarde omvatten de hemelen, waarin onze toekomst is gelegen, geheel het universum. Nu worden we tot een uiterst smalle laag nabij het oppervlak van de aarde beperkt. Onze beperkingen zullen ons niet toestaan om erg ver onder haar korst af te dalen, noch erg hoog boven haar atmosfeer uit te stijgen. Tralies, veel sterker dan ijzer, houden ons gevangen, zodat we er niet uit kunnen komen. Maar dan zullen alle beperkingen worden opgeheven en het grenzeloze universum zal zich voor ons bevinden, en het onderwerp van onze dienst zijn. Hoe onmogelijk is het

om de verblijfplaats die we in die bovenaardse sfeer hebben te beschrijven!

Slechts één plaatsbepaling hoeft te worden gegeven, want dit omvat al het andere en deelt aan elke plaats het ene ding mee dat nodig is om het alles te maken wat het hart kan wensen. En dat wordt omschreven met de eenvoudige woorden die onze angsten bedaren en ons verdriet verzachten en de toekomst bekronen met een stralenkrans die geen enkele andere frase ooit kan mededelen. Onze gelukzaligheid zal niet bestaan uit het zijn op een plaats, maar in het *samenzijn met de Heer!* Zijn aanwezigheid zou “de hel” tot hemel maken, en wat zou de hemel zelf zijn zonder Hem? En laten we dus elkaar, in dit leven, alsook in de aanwezigheid van de dood, vertroosten met deze woorden.

A.E. Knoch

genade vult de toekomst. Dit is voor ons volkomen verborgen in de meeste vertalingen. In de Efezebrieff heeft de apostel ons nauwelijks te verzekeren dat redding *het gevolg van genade* is (Efz. 2:8). Zeker, we zijn gered *door* genade. Wat hij op het hart heeft is nog veel rijker. Redding is door geloof om overeen te stemmen met genade (Rom. 4:16). Zulk een redding, die niet is gebaseerd op iets in ons, is ook *voor* genade. Het garandeert genade in de toekomst! Zodanig is de betekenis van de datief in Efeze 2:8. We worden gered door geloof *in* genade, en dit is niet uit ons. Het is Gods naderingsgave. Wij zijn Zijn prestatie!

In verrassend contrast met de huidige huishouding van Gods onverdunde genade is de hierop volgende huishouding die van oningehouden verontwaardiging. Het ware karakter van dat seizoen wordt zelden duidelijk begrepen. Het wordt eenvoudig uiteengezet als een tijd van onvergelykbare moeilijkheden, in het bijzonder voor de zonen van Jacob. Laten we de verschillende aspecten ervan onderscheiden. Wij, de naties, hebben geen recht ons in de zaken van Israël in te mengen, zoals dat nu gemeengoed is. De “grote verdrukking” (Mat. 24:21; Mar. 13:19-24) heeft totaal geen toepassing op de heidenen. De zonen van Jacob lijden *door de hand van de naties*. De naties zijn de *vervolgers*, niet de *vervolgden*. Vandaar dat de vraag waarmee we begonnen niet erg intelligent is. Het is een dwingende poging om de Schriften betreffende Israël op ons te laten slaan. We zullen daarom de vraag opnieuw formuleren; en vragen: “Zullen we door het seizoen van Gods verontwaardiging tegen de naties gaan?”

Laat dit ene punt duidelijk zijn. De *naties* zullen de Joden vervolgen. *God* zal met bliksemflitsen tegen de naties smijten. Het is dit laatste aspect dat we in overweging moeten nemen. Al Gods heiligen zullen verdrukking ondergaan. Sommigen van ons gaan nu door een “grote verdrukking.” Het is ons lot, als heiligen van God. Maar is dit bewijs van Gods verontwaardiging tegen ons? Verre van dat! Het is bewijs van Zijn vaderlijke zorg en discipline. Ongelovigen lijden ook, maar nooit wegens een openlijke daad van goddelijke interventie. *God is nu verzoend.*

GERED VAN DE VERONTWAARDIGING

De grondtoon van dit evangelie is *vrede* (Rom. 5:1). Terwijl we nog steeds zondaars zijn, stierf Christus ten behoeve van ons. *Veeleer*, dan, nu gerechtvaardigd wordend in Zijn bloed, *zullen we worden gered van de verontwaardiging door Hem*. Moge deze waarheid bij onze harten inzinken! Onder geen beding kunnen we onder de goddelijke verontwaardiging komen. Als we, vijanden zijnde, werden verzoend met God door de dood van Zijn Zoon, *veeleer*, verzoend wordend, *zullen we gered worden in Zijn leven* (Rom. 5:8-10). Het bloed van Christus vergoten voor zondaars geeft rechtvaardiging en redding van Zijn verontwaardiging. De dood van Gods Zoon voor Zijn vijanden geeft redding in Zijn leven. Christus brengt ons de rechtbank binnen en spreekt ons vrij. Gods Zoon opent de deur van Zijn genegenheid en verzoent ons.

Al de vijandschap tussen ons en God is verdwenen. Zelfs de vervreemding tussen ons en hen van de Besnijdenis die in deze huishouding geloven, is verdwenen. Christus heeft, door de twee tot een nieuwe mensheid te scheppen, vrede gemaakt tussen degenen die *ver* zijn en degenen die *dichtbij* zijn. Hij is onze Vrede (Efz. 2:14-16). Als resultaat is er niet alleen volledige vriendschappelijkheid tussen Gods heiligen en Hemzelf, maar zij zouden ook Zijn houding reflecteren naar de ongelovige wereld. Onze voeten zijn geschoeid met het evangelie van de vrede (Efz. 6:15). Wij zijn ambassadeurs (2 Cor. 5:20; Efz. 6:20). God is nu niet in staat van oorlog met de wereld. Hij zal dat wel zijn in “de grote verdrukking.” Voordat het seizoen van Zijn verontwaardiging aanbreekt moeten Zijn ambassadeurs worden teruggetrokken. Hoe zouden wij vrede kunnen verkondigen terwijl Hij dondert met al de artillerie van de hemel, en de aarde doordrenkt met het bloed van Zijn vijanden?

Hoe weinig waarden Gods geliefde heiligen de transcendentie genade die de hume is in Christus Jezus! Niet alleen zijn we gered door pure genade, zoals ons voorbeeld Paulus dat was, maar

HOE WORDEN DE DODEN OPGEWEKT? (1 CORINTHE 15:35-58)

HET GEHEIM VAN DE OPSTANDING

HOE WORDEN DE DODEN opgewekt? De sceptici van de opstanding hebben nog steeds hun twijfels. Zij betwisten de gang van zaken: Hoe? Zij betwijfelen de aard ervan: Met welk lichaam? Dit zijn legitieme onderzoeksvragen, maar geen geldige argumenten tegen de waarheid. Vandaar dat de apostel de twijfelvaarders berispt. Zoals zo vaak het geval is bij ongelof, gaan deze vleselijke heiligen eenvoudigweg voorbij aan de kracht en het vermogen van God. Vanuit het antwoord van de apostel kunnen we ons een idee vormen van de gedachtegang die hen tot deze twijfel heeft geleid. Dat lijkt vanuit twee afzonderlijke richtingen te komen. Misschien gebeurde het op de volgende wijze: Voor zover we kunnen waarnemen, komt leven alleen vanuit een voorafgaand leven, niet vanuit de dood. Opstanding is niet natuurlijk. Bovendien, toen ze hoorden dat de heiligen zouden worden weggegrist tot in de lucht, kan de moeilijkheid opkomen van hoe een opgestaan lichaam wel iets zou kunnen bewerkstelligen wat we nu, met ons huidige fysieke gestel eigenlijk niet kunnen doen. Hoe kan dat zo verschillen van de lichamen die we nu hebben?

Allereerst toont de apostel aan dat hun gevolgtrekkingen volkomen ongerechtvaardigd zijn. Hij doet dit door een aantal eenvoudige feiten in de natuur, waar ze goed van op de hoogte waren, onder hun aandacht te brengen. We moeten dat echter niet als antwoord op de gestelde vragen opvatten. De apostel laat alleen maar hun gebrek aan logica in hun twijfels zien. Dit doet

hij door aan te tonen dat er zelfs in de natuur leven vanuit het sterven *bestaat*. “Wat *jullie* zaaiend zijn wordt niet verlevendigd als het niet stervend is.” Merk hierbij het nadrukkelijke *jullie* op (vers 36). Het lijkt een vergelijking te suggereren tussen hen en God. Hij zaait Zijn heiligen, als het ware, en zal een oogst binnenhalen. *Zij* zaaiden graan. Hoeveel gewas zouden zij hebben als geen van de graankorrels stierf? Er zou niets opkomen! Leven kon slechts vanuit de stervende graankorrels voortkomen, niet vanuit die welke intact bleven. Laten we het werkwoord nauwkeurig opmerken, opdat de gebruikelijke vertaling ons niet in de val lokt. Een boer zaait geen dood graan. Dan zou hij inderdaad geen oogst hebben. Leven komt van *stervende* korrels, niet van *dood* zaad.

Deze illustratie is niet bedoeld om te verklaren hoe de doden worden opgewekt, maar louter om aan te tonen dat de redenatie van de criticasters op een verkeerde vooronderstelling is gebaseerd. Zelfs in de natuur ontspringt er leven vanuit stervend, en niet vanuit levend zaad, alhoewel het leven niet vanuit de dood kan opkomen. Er is trouwens een vergelijking te maken tussen ons die tot de komst van de Heer overleven (maar ondertussen ook stervend zijn), en het graan, want beiden worden verlevendigd voordat de feitelijke ontbinding optreedt. Maar het is niet verstandig om zulke gelijkenissen te benadrukken, want dit leidt gemakkelijk tot ongerechtvaardigde gevolgtrekkingen. Deze beeldspraak heeft haar functie volledig vervuld, wanneer is aangetoond dat de redenatie, welke de onmogelijkheid van de opstanding lijkt te bewijzen, wordt weerlegd door één van de gewoonste feiten in de menselijke ervaring.

Opnieuw smeek ik mijn lezers, om deze, en alle gelijksoortige beeldspraken strikt te beperken tot de werkelijke punten van contact. Hier zal ik er even op ingaan, eenvoudig om aan te tonen hoe dwaas het is om beelden buiten de grenzen te dwingen, zodat dat een waarschuwend voorbeeld is dat ons te allen tijde voor deze schadelijke praktijk zal bewaren, in het bijzonder bij de interpretatie van de Schriften. De boer zaait een enkele

ZULLEN WE DOOR DE GROTE VERDRUKING GAAN?

DEZE VRAAG zou nooit gesteld worden als Gods geliefde heiligen de boodschap van verzoening hadden begrepen die onthuld is in Romeinen 5 en 2 Corinthhe 5. Daarom zullen we kort Gods houding overwegen ten opzichte van de wereld in deze huishouding, alsook Zijn genadige behandeling van Zijn heiligen. Want dat is nodig om er zeker van te kunnen zijn dat we de waarheid van deze huishouding niet zullen verwarren met die welke daarop volgt. Anders zullen we er niet in slagen om recht te snijden tussen deze dag van redding en de komende dag van Gods verontwaardiging. We kunnen worden misleid door de Bijbel zelf, en denken dat we daardoor worden gesteund, terwijl we, in werkelijkheid, op onszelf toepassen wat wat tot anderen behoort. Er is geen arglistiger misleiding voor oprechte Bijbelstudenten dan het verkeerd plaatsen van Zijn woorden.

Paulus is de apostel van de naties. Hem was het evangelie van de Onbesnedenheid toevertrouwd, net als Petrus dat van de Besnidenis. Luthers vertaling van deze passage (Gal. 2:7) staat ver af van het uitdrukken van de echte waarheid. Paulus was niet louter gezonden *aan* de Onbesnedenheid met hetzelfde evangelie als Petrus, maar hij had een evangelie *van* de Onbesnedenheid dat verschilde qua reikwijdte, qua inhoud, en qua verwachting, met het evangelie *van* de Besnidenis. Dit was Luther onbekend, zoals zijn vertaling aantoonde. Het Grieks heeft hier de *genitief*, niet de *datief*. En die naamval spreekt van karakter, niet van plaatsbepaling. Luther hervond iets van de waarheid van rechtvaardiging, zoals beschreven in de eerste vier hoofdstukken van Romeinen en in Galaten, maar hij ging nooit het vijfde hoofdstuk binnen, noch hervond hij de grote waarheid voor vandaag, de verzoening.

allerhoogste plaats te midden van de hemelingen te geven! Dit is de kostbare vrucht van het geheim van de opstanding. Niet voor niets zullen wij veranderd worden van aan deze planeet gebonden slaven van de aardbodem tot vrije burgers van het hemelse rijk. Wij zijn de grootste prestatie van Gods genade om de grootste vertoning van Zijn heerlijkheid te worden. Laten we in God jubelen terwijl Hij over ons het geheim van de opstanding doet stralen!

A.E.Knoch

graankorrel, en hiervan oogst hij er misschien wel dertig, zestig of honderd graankorrels. Zal dit ook het geval zijn in de opstanding? Zal een ieder van ons worden verveelvoudigd, en zoveel lichamen hebben in het toekomstige leven? Absurd! Bovendien, als het zaad sterft voordat het ontspruit, zal het geen enkele korrel opleveren. Is dit ook het geval bij de heiligen? Trouwens, zij sterven bijna allemaal voordat ze worden "levend gemaakt." Daaruit zou volgen dat er niemand verlevendigd zou worden! Het graan wordt levend begraven. Moet dat ook met ons gebeuren? En ga maar door... Laten we dit beeld niet gebruiken alsof het graan werkelijk vanuit de doden opstaat. Dat is niet zo. Het bewijst eenvoudig alleen dat er leven kan komen vanuit dat wat in een proces van sterven is, en niets meer.

Hetzelfde kan worden waargenomen vanuit de andere gedachtegang. Redeneren kan ons niets vertellen over verlevendiging, want redeneren sluit God buiten. Zelfs de natuur toont dat menselijke logica verkeerd is met betrekking tot het resultaat van verlevendiging. Een graankorreltje, in de grond geplant wordt leven gegeven. Het ontspruit. En wat brengt het voort? Een ander graankorreltje... dat precies hetzelfde is? Totaal niet! Eerst schiet het omhoog met een halm, en naar beneden om wortels te vormen. En die zijn in het geheel niet te vergelijken met het zaad qua vorm en functie. En dan draagt het hele aren met korrels die als het zaad zijn. Verlevendiging kan vormen en functies mededelen die geheel anders zijn dan het oorspronkelijke zaad. Waarom zou dit niet ook het geval zijn in de verlevendiging van de mensheid? De natuur toont duidelijk aan dat God, wanneer Hij leven geeft, daarvoor in een lichaam voorziet zoals Hij dat wil. Dit alles vindt haar kern in het feit dat het geheim wat de apostel op het punt staat te onthullen bestaat in een radicale *verandering* in ons lichaam wanneer we worden verlevendigd.

Een ander punt dat in Gods werk kan worden gezien is de verscheidenheid en de aangepastheid van elk lichaam aan zijn omgeving. Het vlees van een mens is niet geschikt voor een leven in water, en zijn lichaam is te zwaar om in de lucht

te vliegen. Elk dier heeft een vorm die aan zijn omgeving is aangepast. In de opbouw is het, zelfs tot het kleinste detail, aangepast aan het element waarin het leeft, evenzo voor de wijze van levensonderhoud. Trouwens, het is verleidelijk om daaraan toe te voegen dat sommigen van hen, in het verloop van hun ontwikkeling, van de ene naar de andere sfeer overgaan. Het is waar dat mensen zichzelf niet kunnen aanpassen aan een leven in het water of in de lucht, behalve voor korte periodes en met het gebruik van onhandige hulpmiddelen. In feite passen ze hun lichamen niet aan, maar proberen eerder hun omgeving te veranderen. Als ze in het water onderduiken nemen ze zuurstof met zich mee. Maar God Die andere schepselen heeft aangepast voor een leven in sferen waar de mens nu niet kan bestaan, kan zonder meer het menselijk lichaam veranderen zodat het aan elke omgeving die Hem behaagd aangepast zal zijn. Dat is nu precies wat Hij voor ogen heeft in het geheim dat op het punt staat onthuld te worden.

En nu komt de apostel met een verklaring die ons zou moeten verbijsteren. “Er zijn hemelse lichamen alsook aardse lichamen (vers 40).” Alle lichamen die tot nu toe werden vermeld, bevonden zich op de aarde, en waren aards. Maar waarom nu hemelse lichamen introduceren? Wat hebben we te maken met lichamen die op hemelse sferen thuishoren? Wij zijn er niet vertrouwd mee. Trouwens zij die hun leven in dienst hebben gesteld van de bestudering van de hemelen, zijn het er totaal niet over eens of er wel levende wezens op de planeten of op de sterren zijn. Eén ding is zeker, zij zouden wezenlijk verschillende lichamen nodig hebben dan die welke *wij* nu hebben. Om op de maan te leven bijvoorbeeld, zouden we geen longen nodig hebben, want er lijkt daar geen lucht te zijn, evenmin zouden we daar ons bloed zo gebruiken. Om op de zon te bestaan zonder in een fractie van een seconde tot as te worden verbrand, zal geheel ander vlees vereisen dan dat wat we nu hebben. En de sterren—elk daarvan zou functies vereisen waarvan we op dit moment niets weten. Wordt hiermee niet meer dan een hint gegeven dat we op een dag

haar inwoners al Zijn intelligente schepselen. Ons is geen bepaald idee gegeven met betrekking tot de grootte of het bewonersaantal van het universum, want het is waarschuwend zo enorm dat menselijke woorden daarin zouden falen en menselijk verstand volkomen ontoereikend zou zijn om de oneindigheid daarvan te begrijpen. Zodat er, inderdaad, nog veel te besturen overblijft nadat de aarde aan Zijn scepter ondergeschikt is gemaakt.

Onze taal heeft geen goed equivalent voor het Griekse *plerōma*, dat wat aanvult, maar het woord *complement* heeft dit als één van zijn nuances. Dat wat ontbrak om de onderwerping van het universum volledig te maken, daarin wordt door ons voorzien. Nu kunnen we terug kijken en zien waarom het was dat Israël weerspanning was gemaakt, en de naties werden geroepen. Wij kunnen zien waarom de bestemming van een klein aantal Israëlieten werd veranderd, stap voor stap, van de aarde naar de lucht, en van de lucht naar de hemelse gewesten. *God heeft een voorbeeld nodig om de uitmuntendheid van Zijn genade aan het universum te tonen*, en in het bijzonder aan de hemelse wezens die anders nooit de kracht en de kostbaarheid van Zijn liefde zouden leren (*vergl. Efz. 2:6,7*). Met meesterlijke hand en hart heeft Hij Zijn prachtige vertoning op de zwarte achtergrond van menselijke ellende en zonde tot stand gebracht, en daarop alleen kan adequaat de eindeloze pracht goed uitkomen, waarin er geen dood meer is; want dat is onze heerlijke erfenis in de eonen van de eonen.

Laten we niet aan het schitterende feit voorbijgaan, dat onze vernedering en verhoging beide essentieel zijn voor de heerlijkheid van onze God. De zekerheid en voldoening die dit mededeelt zal ons in staat stellen om veel van onze toekomstige zaligheid te anticiperen. God heeft ons neergeworpen ten behoeve van Hemzelf, en zal ons om dezelfde reden verhogen. Hij koos Israël, en stelde hen terzijde, en zal hen om Zijn eigen naam verheerlijken. Maar hoe groot is de wijsheid die Hij toonde in het nemen van diegenen die geen leden waren van de uitverkoren natie, die geen vooruitzichten hadden, geen beloften van henzelf, en hen een

Wij waren de laatsten en de minsten. Wij zullen de eersten en voornaamsten zijn.

Het zou, los van het feit dat Christus ons al is voorgegaan, praktisch onmogelijk zijn, om een adequaat idee van de kracht, die de onze is, over te brengen. Zijn verhoging is een vertoning van de sterkte die ons naar boven tot in de hemelen zal opheffen. Het is onmogelijk voor het menselijk verstand om een vertoning van kracht voor te stellen die superieur is aan die welke in de Christus werkzaam geweest is; Hem opwekkend uit de doden en Hem zetelend aan Gods rechterhand. Wie kon er zwakker zijn dan de verachte Nazoreeër, gekruisigd, verlaten, dood? En wie, in heel het universum, is zo krachtig als de Uitvoerder van de Godheid? Er kan geen groter totaal zijn dan het verschil tussen nul en oneindig, noch kan er een groter verschil in kracht zijn dan dat tussen de dode Redder en de verheven Heer. Toch is dit het enige voorbeeld dat adequaat een concept overbrengt van de kracht die God zal gebruiken om de leden van het lichaam van Christus te verheffen.

De verheffing van Christus is niet langer beperkt tot aardse waardigheden. Dat wordt ongetwijfeld ook omvat, maar wordt zelfs niet genoemd. *Universele* oppermacht is van Hem! Elke vorm van tussenliggende heerschappij is aan Hem ondergeschikt. Van de hoogsten van allen, waarschijnlijk geymboliseerd door de vierentwintig oudsten in Zijn Onthulling (Openb. 4:4) tot aan de minsten van de boodschappers, en elke naam die van invloed is, allen worden onder Zijn voeten geplaatst. Wij delen nog niet in deze regering, maar in de eonen die komen—net als Israël zal delen in Zijn aardse eer, en het bestuur van het koninkrijk op aarde zal uitvoeren—zo zullen wij deelhebben aan Zijn hemelse eer, en de gewesten boven besturen. Zijn universele hoofdschap zal dan worden uitgevoerd door de gemeente die Zijn lichaam is, het complement van Hem Die het alles in allen compleet maakt.

Het herstel en de heerschappij over de aarde door middel van Israël zal niet allen van Zijn schepselen terugbrengen tot God. De aarde is bij lange na niet alles van Gods schepping, evenmin zijn

ons aardse lichaam voor een hemels lichaam zullen verruilen?

Onder deze hemelse “lichamen” schijnt er ook verscheidenheid te zijn, net als onder het vlees van de aardse lichamen. Ons idioom dat de maan, de planeten, de zon, de sterren, en andere objecten in de hemelen ook “hemellichamen” noemt, zou tot misverstanden kunnen leiden in deze passage. “Aardse lichamen” kunnen niet naar de aarde zelf verwijzen, (want er is maar één aarde,) maar doen dat naar de dieren op de aarde. Evenzo moeten we ook de “hemelse lichamen” begrijpen. Niet de “hemellichamen” van de zon, maan en sterren, maar de levende organismen die daar hun woonplaats hebben. Welk een ongekende verscheidenheid zou er kunnen zijn onder de miljarden sterren, die zoveel in heerlijkheid verschillen! Zelfs vanaf de aarde gezien schijnen sommige met een meer rode straling, sommige zijn blauw, sommige geel, sommige hebben deze elementen, anderen hebben een andere samenstelling—dat alles kan een aanpassing vereisen in de wezens die God erop geplaatst heeft.

Opnieuw vragen we, waarom brengt Paulus de bewoners van andere sferen dan de onze naar voren? Nergens anders geeft hij zich over aan speculaties over de bewoonbaarheid van de hemelse werelden. Er moet haast wel een goede reden zijn waarom hij ook hemels leven in zijn voorbeelden van de verscheidenheid binnen Gods schepping gebruikt. Voor hem is dit geen resultaat van gissen. Hij verbeeldt zich niet dat er, vanuit de “kanalen” op Mars, of vanuit een andere soortgelijke bron, *mensen* op planeten in onze nabijheid zijn, maar hij stelt stoumoedig dat er *hemelse lichamen zijn*, niet louter lichamen *in* de hemelen, maar *op* de hemelse sferen. In de voorafgaande Schriften hebben we verslagen van boodschappers die naar de aarde gekomen zijn. Vandaar dat er geen twijfel kan bestaan dat zulke schepselen niet alleen bestaan, maar dat zij in hoge mate superieur zijn aan de mensheid in kracht en heerlijkheid. Het lijkt voor zijn uitleg noodzakelijk te zijn om deze de bespreking binnen te brengen.

In onze studie van Paulus' woorden aan de Thessalonicenzen vonden we dat, wanneer degenen die ontslapen zijn worden

HET EERSTE GEBED IN DE EFEZENBRIEF

Na het universele hoofdschap van Christus aan ons uiteengezet te hebben (Efz. 1:9-11), begint de apostel dit schitterende gebed voor ons die uit de naties zijn (Efz. 1:15-23). Dit nieuwe geloof, wat de naties gelijkwaardig aan Israël maakt, in een lotdeel onuitsprekelijk hoger dan dat wat zij op de aarde zullen hebben, riep zijn dank op en een speciaal verzoek dat God, als de heerlijke Vader, ons een geest van wijsheid en onthulling moge geven om het aan ons bekend te maken. Hij zou onze harten verlicht willen hebben, *eerst en vooral* opdat we *de verwachting van Zijn roeping* mogen waarmemen (Efz. 1:18). Net zoals de eerste hint van de huidige waarheid door de onthulling van een nieuwe verwachting kwam, zo is nu het eerste gedeelte van het nieuwe geloof voor de naties (waarvan de apostel graag wil dat we dat zouden begrijpen) de verwachting waartoe God ons roept. Alleen in het licht van deze heerlijkheid kunnen we in staat worden gesteld om de grandeur van deze roeping te beseffen, want deze is nu verborgen, en zal dat blijven, totdat Christus verschijnt.

Onvergankelijkheid, heerlijkheid, kracht—zodanig zijn de prachtige voortreffelijkheden van het opstandingslichaam (1 Cor. 15:42,43). En hier, in deze allerhoogste onthulling van ons toekomstig lot, worden deze herhaald en uitvergroot. Paulus bidt dat we de rijkdom van de heerlijkheid mogen beseffen, en de *alles overstijgende grootheid* van de *kracht* die er voor de gelovigen is. Onze lichamen worden gezaaid in oneer en opgewekt in heerlijkheid. Zo is ook ons huidige lot er een van vernedering. Maar ons toekomstige lotdeel zal niet alleen heerlijk zijn. Dat zou een term zijn die niet te sterk is voor het lotdeel van Israël op de aarde. Het onze zal dat verre overstijgen. Wij zullen de *rijkdom* van de heerlijkheid hebben. Zo is het ook met kracht. Groot zal de kracht zijn voor de heiligen in het koninkrijk, maar de onze zal niet alleen groot zijn, maar in overtreffende mate *alles overstijgend* groot. Ons vooruitzicht is superlatief verheven.

opgewekt, wij die overbleven samen met hen zullen opgaan om de Heer te ontmoeten in de *lucht*. Het is zeer waarschuwend dat dit gedeelte van wat de apostel onderwees de vraag deed opkomen die we nu overwegen. Met wat voor lichaam komen de opgestanen als zij in staat zijn om de zwaartekracht te trotseren en zich in de *lucht* kunnen verzamelen! Zij zullen zeker niet in vogels worden veranderd! Zonder in het minst de waarheid te betwijfelen, kunnen we de aard van zo'n opstandingslichaam onderzoeken. In deze passage komen we een tweede hint tegen wat het karakter van dit lichaam betreft. *De apostel brengt hier hemelse lichamen ter sprake*, omdat hij later zegt dat *wij het beeld van de Hemelse zullen dragen!* Dit is het geheim van de opstanding, inderdaad niet onomwonden gesteld, maar zo duidelijk aangeduid dat wij erg dom zouden zijn als we niet op zijn conclusie zouden anticiperen (*vergel.* verzen 48, 49).

De illustratie, uit de natuur genomen, van de aardse en hemelse lichamen, wordt alleen gegeven om te tonen dat God een verscheidenheid aan schepselen heeft en Zijn schepselen heeft gevarieerd om hen aan hun omgeving aan te passen. Als het later niet duidelijk onthuld was, zouden we niet gemachtigd zijn om zijn verwijzing naar hemelse lichamen op te vatten als een aanwijzing van onze verandering in de opstanding. We moeten niet verder gaan dan dit en betogen dat aangezien er vele heerlijkheden in de hemelen zijn, en omdat een ster verschilt van een andere ster in heerlijkheid (vers 41), dat dit ook waar is van degenen die zullen opstaan tot hemelse heerlijkheid. Het beeld heeft zijn plicht gedaan. Laat we er niet meer van maken. God kan, en zal, ons lichamen geven die aan onze omgeving zijn aangepast. Aan de heiligen in Israël zal Hij een aardse heerlijkheid geven; aan ons een hemelse. Zij hebben geen verandering nodig zoals wij die ondergaan, want zij zullen doorgaan in de sfeer waarin de mens was geschapen en waarvoor hij al is aangepast. Aangezien onze omgeving zal veranderen, zullen ook onze lichamen het nodig hebben om overeenkomstig te worden veranderd.

Zijn laatste en volledige onthullingen hebben, verlustigen ons in de diepere waarheden, dat Hij niet alleen de hemelen en de aarde schiep, zoals in Genesis, het boek van het Begin, werd vastgelegd, maar dat alles was geschapen in Christus, de Zoon van Zijn liefde, Zijn zichtbare Beeld, of dat nu in de hemelen, of op de aarde is, of dat nu zichtbaar of onzichtbaar is—alles was geschapen door Hem en voor Hem, en Hij is vóór allen (Col. 1:13-17).

Hoewel verwachting zich niet met het verleden bezighoudt, is het grotendeels daarop gebaseerd. Het vertrouwen dat we voor de toekomst in iemand hebben hangt af van zijn verleden. Wanneer we de verheven positie van Gods Zoon beseffen als Zijn scheppend Origineel (Openb. 3:14), zodat Hij zowel in plaats als in tijd de Eerste is, helpt dat ons om met vertrouwen vooruit te kijken naar Zijn verhoging in de toekomst, en zo verwachten we Hem als Laatste te zien (Openb. 1:18) in Wie alles zal worden “opgehoofd” (Efz. 1:10).

Dit is in het bijzonder waar met betrekking tot onszelf. Hoe schenkt het vreugde in onze harten, en bevestigt het ons geloof en bemoedigt het ons uitzicht voor de toekomst om te weten dat wij in Christus werden gekozen voor de nederwerping (Efz. 1:4)! Ons zoonschap is geen recente ontwikkeling. Deze hoge eer was de onze voordat we werden geroepen, ja, voordat we werden geboren. Het ging zelfs vooraf aan de binnentreding van het kwaad in de wereld. Het hoge adeldom van de aarde, heeft, in de regel, hun verheven positie in de samenleving niet verdiend. Zij erven dit van hun voorouders, van sommigen gaat dit zelfs terug tot de kruistochten. Maar vandaag leiden de zonen van God hun titel af van een beschikking die is gedateerd in een tijd toen zonde niet eens op het toneel was verschenen. Zodat dat hun blaozen niet beschadigt, noch hun vooruitzichten in gevaar brengt.

OPGEWEKT IN ONVERGANKELIJKHEID

“Aldus ook is de opstanding van de doden” (vers 42). Israëls aardse eer zal verschillend zijn van onze hemelse heerlijkheid, maar we zullen veel zegen gezamenlijk hebben. Verlevendiging omvat veel dat gemeenschappelijk is voor zowel degenen op aarde als degenen in de hemelen. Dit wordt ons als eerste ter overweging voorgesteld. *Er wordt gezaaid in bederfelijkheid, er wordt opgewekt in onvergankelijkheid.* Met het geval van onze Heer als uitzondering, wordt het doodsproces, zowel voor als na de crisis waarop de vitale lichamelijke functies ophouden te werken, vergezeld van bederf. Er bestaat een voortdurende desintegratie waaraan we zo gewend zijn, dat we geneigd zijn dit verval als een essentieel kenmerk van het leven te beschouwen. In feite is het voor ons moeilijk om ons een leven voor te stellen waarin er geen sprake is van een mate van bederf. Dit wordt duidelijk gezien bij een wond. Deze heelt zelden zonder enige mate van ontsteking en pijn vanwege de aanwezigheid van vreemd, verontreinigend materiaal, in volmaakte gezondheid zou dit niet gebeuren. In feite is het stervensproces een gebeuren van bederf. Het wordt gedurende het leven nog tegengegaan door de vitale krachten, maar gaat ongehinderd door wanneer deze eenmaal ophouden.

Opgewekt in onvergankelijkheid! We kunnen het begrijpen, maar beseffen we het? Nee! Zulk een volmaakte gezondheid en jubelende vitaliteit ligt buiten ons voorstellingsvermogen. Elke onaangename sensatie zal afwezig zijn en plaats maken voor een heerlijk gevoel van krachtige gezondheid. Misschien kunnen we dat het beste benaderen als een contrast dat we ervaren wanneer we van een zware ziekte herstellen. Wat ons beïnvloedt is niet zozeer het *feit* van het bederf, maar de *gevoelens* waarvan dat de bron is. Misschien is dit waarom het woord *opwekken* wordt gebruikt in plaats van het gebruikelijke *opstaan*. In werkelijkheid is het de *ziel* die wordt *opgewekt*. Het is het *lichaam* dat *opstaat*. Maar door een verfijnde beeldspraak wordt

ons het effect voorgesteld in plaats van het feit. Hiermee wordt doorgaan gedurende het contrast dat hier wordt voorgesteld. De nadruk wordt op de gevoelens gelegd die deze transformaties in onze inborst zullen produceren, als resultaat van de materiële veranderingen in ons gestel, want deze worden geïmpliceerd en ingesloten in het woord “opgewekt.” Het is goed om een notitie te maken van dit figuurlijke gebruik van woorden, want sommigen proberen het duidelijke verband tussen het lichaam en de opstanding te verwarren door aan dit figuurlijke gebruik van het woord opwekken te appelleren. Het figuurlijk gebruik van woorden geeft ons nooit de betekenis van een woord. Dat bouwt immers voort op en is afwijkend van deze betekenissen.

OPGEWEKT IN HEERLIJKHEID

“Gezaaid in oneer—opgewekt in heerlijkheid” (vers 43). Bederf wordt gevolgd door een trieste reeks van kwade gevolgen. Het is erg genoeg om het degraderende fysieke bederf in het eigen gestel te voelen, maar hoeveel erger is het wanneer dit algemeen bekend is en afstotelijk voor anderen wordt! Hoe pijnlijk is het voor de bejaarden om hun vermogens te zien falen, zodat mensen dit opmerken en betreuren of hen vermijden! Oneer is het uiterlijke gevolg van innerlijk bederf. Zo zal ook heerlijkheid het schitterende kleed van innerlijke onvergankelijkheid zijn. Hoe wonderlijk is het te beseffen dat allen goed over ons zullen denken, niet omdat we erin geslaagd zijn onze ware toestand voor hun aanblik te verbergen, maar omdat we door en door en prachtig gezond zijn, zonder een spoor van kwaad of ontbinding, en niets hebben om de meest veeleisende en kieskeurige af te stoten!

Het is erg waarschijnlijk dat dit zal betekenen dat we een echte fysieke aura van licht zullen hebben die ons zal kleden in een mantel van straling. Op een zwakke manier kunnen we dit nu in de natuur zien, want sommige dieren hebben het vermogen om fosforescerend licht uit te stralen. In feite lijkt het dat zelfs inerte substanties, in de vroege geschiedenis van onze aarde,

moeten hebben dat die ons overtuigen van onze volkomen onwaardigheid, en onze dankbaarheid en verering vergroten voor de volheid van Zijn gunst.

De Concordante Vertaling maakt een duidelijk onderscheid tussen verwachting¹ en hoop². We verwachten dat wat zeker en vast is, en dat is iets waarop we kunnen *rekenen*³. Trouwens, het wordt zo vertaald wanneer het van God wordt gebruikt op Wie we *rekenen* (2 Cor. 1:10; 1 Tim. 4:10; 5:5), wat in contrast staat met de twijfelachtigheid van de rijkdom, waarop wij niet *rekenen* (1 Tim. 5:17). *Hoop* moet, in contrast hiermee, onder andere worden weergegeven met een ongerust voorgevoel, zoals in het geval van de zeelieden aan boord van het schip dat verging op het eiland Melita (Hand. 27:33). Geloof *hoopt* niet, en heeft geen *ongerust voorgevoel*, maar verwacht, en *rekent* op de beloften van God voor de toekomst.

De profetische Schriften staan vol met de verwachting van Israël, en de Besnijdenis-geschriften van de latere onthulling bevestigen dat. De discipelen van onze Heer verwachten dat Hij op het punt stond Israël te verlossen (Lukas 24:21). Het is echter opmerkelijk hoe deze gedachte veel vaker opwelt in Paulus' brieven. Hoewel zij niet eens half zo lang zijn als de Besnijdenis-geschriften, komen meer dan de helft van de vindplaatsen van de woorden “verwachten” en “verwachting” daarin voor. Met andere woorden, ongeveer twee derde van de vindplaatsen staan in de brieven van Paulus. Dit is ongetwijfeld te wijten aan het feit dat *geloof* veel prominenter in de waarheid voor vandaag aanwezig is dan dat het dat ooit was in het verleden.

Verwachting is het toekomstige uitzicht van geloof. Het verleden voorziet in het fundament van geloof, de toekomst in de vervulling ervan. We kijken terug en geloven Gods verslag van Zijn activiteiten in schepping en onthulling, zoals er in de Schriften van de waarheid verslag van wordt gedaan. Wij, die

¹Grieks: *elpis* (znw) *elpizō* (ww)

²Grieks: *prosdokia* (znw) *prosdokaō* (ww)

³Engels: to rely on

om Zijn gunst te verdienen. Laat dit diep bij ons hart inzinken, anders het zal voor ons onmogelijk zijn om de magnifieke beloften en eer en heerlijkheden te geloven die de onze zijn in Christus Jezus.

Het eerste deel van de petitie van Efeze 1:15-23 heeft te maken met onze toekomst. De heiligen in Israël hadden een erg duidelijk en goed omschreven idee van wat er voor hen was weggelegd, want de profeten staan vol met voorzeggingen waarop zij hun verwachtingen kunnen baseren. Onze Heer voegde daar veel aan toe dat hoge verwachtingen opwekt van een groots en heerlijk koninkrijk wanneer Hij wederkeert. Zelfs als dat de basis zou zijn van onze verwachting, zouden we reden tot dankbaarheid hebben, want de naties zullen in die dag worden gezegend door Israël. Maar hiertoe worden we niet geroepen! Wij zullen niet de laagsten op aarde zijn, maar de hoogsten in de hemelen! Wij zouden, inderdaad, hoog worden begünstigd als we een ondergeschikte plaats onder de hemelingen zouden ontvangen. Maar dat is niet wat God aan ons onthult. Zijn genade zou zelfs door een dergelijke promotie niet op de juiste wijze worden getoond. Dat vraagt om nog veel meer! Het vereist dat de laagsten de *eersten* zullen worden, en de laagsten de *hoogsten*. En zo is het dat wij, als leden van het lichaam van Christus, de hoogste plaats in de hemelen worden gegeven, wij die niet eens de laagste plaats op aarde verdienen.

Ons leven is een leven van geloof. Onze zegeningen liggen in de *toekomst*. Terwijl het huidige niet onze verwachting is, is het een noodzakelijke en heilzame voorbereiding op het leven dat zal komen. Onze eigen waardering van Gods heerlijke genade zal enorm versterkt worden als we het verschrikkelijke tekortschieten van de heiligen zien, zelfs nadat zij geroepen zijn, en onze eigen ervaringen beschouwen bij het kruisigen van het vlees en het bestrijden van onze geestelijke vijanden. We falen erin om het vlees in de dood te houden, en we falen om het grote schild van geloof te gebruiken om ons te beschermen voor onze ongeziene vijanden. Maar onze tekortkomingen zouden het heilzame effect

zo met latente energie geladen waren, dat ze stralende golven voortbrachten, vergelijkbaar met licht, of, zoals het nu wordt genoemd, radioactiviteit. Het is waarschijnlijk dat Adam en Eva, voordat de dood binnentrad, gekleed waren met een mantel van licht dat uit hun gestel straalde. Maar toen de dood begon te werken, werd hun vitaliteit zodanig gereduceerd dat dit niet langer zichtbaar was. Vandaar hun gevoel van schaamte en de noodzaak van bedekking. Er bevindt zich veel waarheid in de beeldspraak die we gebruiken voor een persoon van intense vitaliteit. Hij wordt stralend genoemd. Voor een moment verleent ons dit grote vreugde. En dit zal voor altijd het onze zijn, in een mate die Adam nooit heeft gekend, wanneer we worden opgewekt in heerlijkheid.

OPGEWEKT IN KRACHT

“Gezaaid in zwakheid—opgewekt in kracht” (vers 43). Wat een vooruitzicht voor zulke zwakke wormen als wij zijn! Wat zou ik niet geven om nu een energiebron in mij te hebben, om dat te kunnen doen wat ik zou willen bereiken, als het de wil van God zou zijn! Maar nu is het Zijn weg om met zwakheid te werken, opdat Zijn kracht daarin vervolmaakt wordt. Paulus zelf had een splinter in zijn vlees. Wat dat ook geweest mag zijn, het was een zwakheid. Mogen wij in staat zijn om, net als hij, in onze zwakheid te roemen, opdat de kracht van Christus over ons kan tabernakelen! (2 Cor. 12:7-10). Nu ligt onze kracht in zwakheid, om te tonen hoeveel God kan bereiken met zulke verachtelijke middelen. Maar dan zal het Zijn weg zijn om in ons Zijn kracht te tonen.

Er is kracht voor nodig om omhoog te vliegen in de lucht. Er is een krachtige motor nodig om een vliegtuig op te heffen in de ether. Zelfs om het daar voor enige tijd te houden is een enorme hoeveelheid brandstof nodig die moet worden meegenomen vanaf de aarde. Hoe kunnen Zijn heiligen dan in de lucht opstijgen om Hem te ontmoeten wanneer Hij komt? Met onze huidige

lichamen kan niemand van ons meer dan een paar meter van de grond opstijgen, en dan vallen we weer terug in de onverbidde greep van de zwaartekracht. We hebben een enorme kracht nodig om de aantrekkingskracht van de aarde ontvluchten, om op te stijgen in de lucht, en dan met Hem weg te vliegen de hemel in. Vanwege het gebrek aan een goede naam zullen we dat de kracht van de heerlijkheid noemen, want als onze lichamen zullen stralen met licht, kunnen zij net zo makkelijk ook gewichtloos en krachtig zijn. Kracht staat niet in verhouding tot gewicht. Een vogel lijkt per ons meer energie te hebben dan wij per pond hebben. In feite lijkt het precies het tegenovergestelde te zijn in de natuur. Geef ons een lichaam zonder gewicht en we kunnen net zo snel en krachtig worden als een bliksemsflits.

HET ZIELSE EN HET GEESTELIJKE LICHAAM

“Er wordt een ziels lichaam gezaaid; er wordt een geestelijk lichaam opgewekt. Als er een ziels lichaam is, is er ook een geestelijk lichaam. Aldus staat er ook geschreven: De eerste mens, Adam ‘werd een levende ziel;’ de laatste Adam een levendige Geest. Maar niet eerst het geestelijke, eerst het zielse, daaropvolgend het geestelijke” (1 Cor. 15:44-46). De vorige contrasten tussen onze huidige en onze opstandingslichamen waren, min of meer, een herstel tot de juiste en normale toestand van de mensheid, zoals die in zekere mate bestond voordat zonde binnenkwam. Adam werd een lichaam gegeven dat niet aan bederf onderhevig was. Het was heerlijk en krachtig, hoewel niet in de mate die zal bestaan in de opstanding. Maar het was in essentie een ziels lichaam, zoals wordt aangeduid door de pars pro toto “levende ziel.” In feite had Adam een *lichaam*, gemaakt van bodemmateriaal en vitaliteit gegeven door een geest. Hij was geen ziel, noch een geest, want de ziel was slechts het effect van de geest op zijn lichaam. Maar omdat hij werd gedomineerd door zijn zintuigen en gevoelens, is het voor het gevoel meer waar om hem aan te duiden met dat deel wat het meest opvallend aan

DE VERWACHTING VAN ZIJN ROEPING (Efeze 1:15-23)

ONZE BLIJDE VERWACHTING

DE BEKLAGENSWAARDIGSTEN van alle mensen zouden wij zijn, als onze verwachting tot dit leven beperkt zou blijven (1 Cor. 15:19). Materiele voorspoed, prettige gewaarwordingen, hoge eer, zijn absoluut niet de bijzondere voorrechten van de heiligen in Paulus’ laatste onthullingen. Hijzelf leefde, als hun hoofdverteenwoordiger, een zeer moeilijk leven, met veel vervolging, en op het laatst, werden hem boeien omgedaan; hij leefde op een gevangenisrantsoen, en had erg weinig van zichzelf. Veel erger dan dat, juist degenen aan wie hij de hoogste eer en grootste heerlijkheid had gebracht, die hem op zijn minst met hun loyaliteit en vriendschap zouden moeten hebben beloofd—zelfs dezen werden tegen hem gekeerd. Hij was inderdaad beklagenswaardig, zonder enig waarneembaar bewijs van zijn enorme geestelijke rijkdom of rijke beloning voor zijn inspanningen en zijn lijden (2 Tim. 1:16).

In contrast met onze lage verwachtingen in dit leven, lijkt er geen grens te zijn aan de rijkdom en heerlijkheden die in het leven hierna op ons wachten. Deze zijn ons beloofd, niet vanwege onze verdiensten, maar eerder om het tegendeel. Gods hoofddoel is om *Zichzelf* te onthullen aan de hemelse heerscharen, in het bijzonder de rijkdom van Zijn *genade* en *liefde*, en daarom heeft hij zulke onwaardige gevallen nodig zoals wij zijn, om door praktische voorbeelden over te brengen wat Hij kan doen voor degenen die Zijn geschenken niet verdienen — die juist veel hebben gedaan om Zijn vijandschap op te roepen en maar weinig

hem is, net als we een schip een “zeil” noemen met verwijzing naar zijn voortstuwing en een “bodem” met betrekking tot zijn vrucht.

Er is zoiets als een ziels lichaam, dat wil zeggen, één die gekarakteriseerd wordt door sensaties en daardoor wordt beheerst. Het heeft een geest, maar die is niet dominant, want die voorziet eenvoudigweg in de vitaliteit die nodig is voor het functioneren van de ziel. Eten en drinken en onderdak, de geneugten van de zinnen—dit zijn de invloeden die zijn loopbaan bepalen. Zodanig was het lichaam dat aan Adam werd gegeven. Dat is waarom hij een ziel genoemd wordt, een slaaf van de zintuigen. Het was door deze kant van de menselijke constitutie dat zonde binnenkwam. En dit is het wat ervoor zorgt dat zelfs de heiligste heilige naar de bevrediging van ziele verlangens neigt. Allen van ons weten, door onplezierige ervaring, dat er een ziels lichaam is, want dat is de enige soort die de mensheid ooit heeft gehad.

Maar er is ook een geestelijk lichaam. Niemand behalve onze Heer heeft er een, dus wordt onze aandacht weg van de eerste Adam op de laatste Adam gericht, het Hoofd van de nieuwe mensheid. Hij was ook opgebouwd uit een lichaam, een geest en een resulterende ziel. Het lichaam kwam vanuit het bodemmateriaal zoals bij andere mensen, maar Zijn Geest, in contrast met de onze, kwam direct van de Godheid. Al het leven komt vanuit geest, en Zijn verwekking door heilige Geest (Lukas 1:35) gaf Hem een leven dat de sterfelijkheid, of het stervensproces, tegenging, dat Hij anders van Zijn moeder geërfd zou hebben. Trouwens, Hij bezat zoveel vitaliteit dat Hij in staat was, niet alleen ziekte te genezen, maar zelfs doden kon doen opstaan. Hij werd een leven-meedelende geest. Ook hier staan we erop dat deze bewering niet letterlijk moet worden genomen. Hij had een lichaam en een ziel, en was daarom niet exclusief een Geesteswezen. Door het geheel met een deel te benoemen wordt dit benadrukt. In Hem was de *geest* dominant, zoals de *ziel* dominant is in Adam en zijn afstammelingen; *Hij* heeft een *geestelijk* lichaam. Het onze is een *ziels* lichaam.

Zoals ons wordt onderwezen in de Romeinenbrief, hebben we ook de geest van God ontvangen, en, in zekere zin, verlevendigt hij onze sterfelijke lichamen door zich in ons te huisvesten (Rom. 8:11). Door middel daarvan worden we in staat gesteld om de praktijken van het lichaam ter dood te brengen en naar God toe te leven. Er is, inderdaad, geen materiële verandering in ons fysieke gestel. Toch is het echter nog een ziels lichaam in zijn aangeboren neigingen. Om het werk te kunnen doen van een geestelijk lichaam moet de inwonende geest de praktijken daarvan ter dood brengen. Dit zal niet nodig zijn in de opstanding. Wij hebben slechts een zwakke voorsmaak van wat het zal betekenen om een geestelijk lichaam te hebben, met de geest allesoverheersend en de ziel ondergeschikt. We bevinden ons nu in een tussenpositie. Het ziele lichaam was er het eerst en blijft nog bestaan. De geest huisvest zich in ons, en, in zekere mate, domineert hij onze ervaringen, maar kan het lichaam niet veranderen. Wanneer we worden verlevendigd zal dit vervolmaakt worden. De geest zal volledig het heerlijke, krachtige gestel domineren dat het onze zal zijn in de toekomst.

HET AARDSE EN HET HEMELSE

Adam werd gevormd uit het bodemmateriaal van de grond, en al zijn voeding, net als die van ons, komt voort uit die aardbodem. Mensen kunnen neigens anders leven dan op aarde. Er moet goede grond zijn waar planten in staat zijn anorganisch materiaal om te zetten in levende, organische substanties, die in het bloed kunnen worden opgenomen door middel van de spijsverteringsorganen. Dat bodemmateriaal is het gedeelte van het oppervlak van de aarde dat geoxideerd is, en grotendeels bestaat uit verweerde rotsen. De wortels van planten kunnen geen stenen omzetten tot stelen en bladeren, bloesem en vruchten, behalve als deze afgebroken zijn tot minieme deeltjes en deze moeten worden verbonden met het vitale deel van de lucht. Onze lichamen zijn gemaakt van dit bodemmateriaal en worden door

over de verlevendiging van de heiligen in Israël in de dag des Heeren. Zij vallen binnen het bereik van de grote waarheid die hij besproken heeft. Maar te beperkt zijnde in hun reikwijdte, kunnen zij niet worden “aangehaald.” Zij moeten worden aangepast en breder worden gemaakt om van toepassing te zijn op de grotere onthulling.

Ter afsluiting kunnen we zeggen dat we niet bezorgd hoeven te zijn over de opstanding, over hoe dat tot stand wordt gebracht en wat dat zal bewerkstelligen, alsof dat een werk van mensen zou zijn, of alsof God Zijn mogelijkheden al had uitgeput. Wij kunnen zelfs de wonderen van de natuur niet begrijpen. *God* is in staat om al het welbehagen van Zijn wil te vervullen, en *Hij* zal een ieder geven *wat Hem behaagt*. Hij Die onze Redder vanuit de diepste diepten van ontluistering en dood deed opstaan tot het hoogste toppunt van onsterfelijkheid en heerlijkheid, opdat Hij de hemelse gewesten zou kunnen beheren en deze zou voorbereiden op de voleinding, wanneer God met allen verzoend zal zijn; Hij is het die ons liefheeft en Hij zal ons onsterfelijkheid en een hemelse heerlijkheid geven zodat we mogen delen in de machtige taak van het onthullen van Zijn genade en liefde voor de hele schepping, zodat elk scheepsel in de hemelse gewesten in Hem hun Alles zal mogen vinden.

A.E.Knoch

opstanding zal dit, bij haar begin, meedelen aan allen die in geloof gestorven zijn. Dit is het Israël dat in staat zal zijn om zegen naar de naties te kanaliseren, en de duisternis te verwijderen die over de naties ligt, en volkomen vrij zal zijn van de smaad die nu hun deel is onder de naties. Paulus verwijst niet naar de vervulling daarvan bij onze verandering, want die zal daaraan voorafgaand gebeuren, en zal tot de naties komen los van de bemiddeling van Israël. Als hij er al naar verwijst, zegt hij eenvoudig dat, *telkens* wanneer verlevendiging plaatsvindt, het feit dat hier wordt genoemd zal gebeuren.

Dat wat het dichtst bij de rest van het citaat komt, lijkt gevonden te worden in Hosea 13:14. Dit staat in verband met een uitnodiging aan Israël om naar Jahweh terug te keren. Afwisselend met aanklachten van opstand staan er de beloften aan Israël, in het bijzonder aan Efraïm. Een proeve van Concordantie Vertaling van dit vers luidt als volgt:

From the hand of the unseen will I ransom them,
 From death will I redeem them.
 Where is your plague, O Death!
 Where is your sting, O Unseen!

Vanuit de hand van het onwaarneembare zal Ik hen
 loskopen,
 Vanuit de dood zal Ik hen vrijlaten
 Waar is uw plaag, O Dood!
 Waar is uw prikkel, O Onwaarneembare! (vCV)

Dit behandelt zeker dezelfde condities als in Jesaja. En is dit niet wat er verwacht kan worden? Paulus kon niet naar de aloude profetieën gaan om iets betreffende een *geheim* te vinden dat daarvoor niet bekend was gemaakt. Evenmin onthullen de profeten de voleinding. Als hij naar enige passages in de Hebreuwse Schriften verwijst, kunnen dat alleen die zijn die gaan

middel van planten door het bodemmateriaal onderhouden. Zij zijn aardgebonden en aards.

Er wordt gezegd dat de zeelieden die voor het eerst om Afrika heenvoeren daar drie jaar over hebben gedaan, omdat zij ieder jaar moesten stoppen en gewassen moesten planten en oogsten om zichzelf van voedsel te voorzien. Maar als op ons een beroep wordt gedaan om het universum rond te gaan, zullen we niet vaak goede grond vinden waarop planten zullen groeien. En wij zouden waarschijnlijk van de honger omkomen voordat we ver gekomen zijn. Nee, een aards lichaam is nauwelijks geschikt voor hemelse reizen.

“De eerste mens was uit de aarde, aards; de tweede Mens is de Heer uit de hemel. Zoals de aardse is, zo zijn degenen die aards zijn, en zoals de Hemelse is, zo zijn degenen die hemels zijn. En zoals we het beeld van de aardse dragen, zouden we ook het beeld van de Hemelse dragen” (1 Cor. 15:47-49). Net als Adam afstammelingen had die zijn aardse beeld dragen, zo ook mogen diegenen die tot de tweede Mens behoren Zijn Hemels beeld dragen. Christus kon zelfs voor Zijn dood over water lopen. Na zijn opstanding, verscheen en verdween Hij, en ging waarheen Hij maar wilde, ongehinderd door deuren en muren, en steeg op het laatst op naar hemelse sferen. Dit is niet mogelijk voor een aardse zoon van Adam. Dit lag in Zijn macht vanwege Zijn hemelse geboorte. Het zal het onze zijn, omdat we Zijn beeld zullen dragen, wanneer we verlevendigd zullen worden.

“Dit nu ben ik verklarend, broeders, dat vlees en bloed niet in staat zijn een lotdeel te genieten in het koninkrijk van God, noch is het bederfelijke het lotdeel genietend van de onvergankelijkheid” (vers 50). De apostel benadrukte het feit dat *hij* het is die deze verklaring benadrukt. Zodoende wilde hij misschien dat we de toepassing ervan zouden limiteren tot alleen degenen die zich onder zijn bediening bevonden. Dit wordt ook door de context aangegeven. Hij behandelt nu datgene wat hemels is. Vlees en bloed is niet in staat met hemelse condities om te gaan. Bij Zijn hemelvaart had onze Heer een lichaam van vlees, maar Hij had

geen bloed. Het lijkt daarom duidelijk dat deze verklaring moet verwijzen naar de combinatie van die twee, vlees én bloed. En dit wordt onderbouwd door de feiten van onze ervaring. Een lichaam zoals we nu hebben, dat van zuurstof afhankelijk is wat naar alle delen wordt gebracht door de bloedstroom, kan onmogelijk meer dan een paar kilometer boven het oppervlak van de aarde leven, zonder een speciale, kunstmatig gemaakte leefomgeving.

Zelfs de hoogste bergtoppen zijn praktisch ontoegankelijk omdat we vlees en bloed zijn en van een dichte atmosfeer afhankelijk zijn om ons te voorzien van de noodzakelijke zuurstofcirculatie. Een lichaam met longen en bloed is duidelijk ongeschikt voor een hemels lotdeel. Een hemels lichaam moet een bron van leven en kracht hebben dat losstaat van de aardbodem en van deze aardse atmosfeer.

HET GEHEIM VAN ONZE VERANDERING

“Zie! een geheim ben ik jullie vertellend! Wij zullen, inderdaad, niet allen ontslapen, maar wij zullen allen worden *veranderd*” (vers 51). Dit is het geheim van de opstanding. Het onthult het ene kenmerk dat onze verlevendiging zal onderscheiden van die van de Besnijdenis. Het verklaart dat onze lichamen niet aards maar hemels zullen opstaan, niet met bloed, maar direct verlevendigd door geest. De grond en de lucht zijn media waarmee onze lichamen worden voorzien van de kracht die van de zon komt. In onze nieuwe lichamen zal dit niet langer nodig zijn. Leven zal direct tot ons vloeien vanuit de goddelijke bron en daar wordt op overvloedige wijze in voorzien, ongehinderd door beperkende middelen.

De verandering zal “in een oogwenk komen, ogenblikkelijk, bij de laatste bazuin. Want Hij zal bazuinen, en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt en wij zullen worden veranderd” (vers 52). Hier hebben we dezelfde voorverwachting (Efs. 1:12) die het eerst werd onthuld aan de Thessalonicenzen. Hier zijn de twee klassen, de overgeblevenen en de ontslapenen, en de Heer

deelte van Jesaja gaat over de last en de zegen van Israël. De voorafgaande hoofdstukken gaan over oordeel en barmhertigheid in Israël. Het directe onderwerp is lofprijzing, in het bijzonder voor de zegen die door hen tot de naties zal komen. We zullen hier de Concordante Vertaling aanhalen van Jesaja 25:6-8:

And Yahweh of hosts makes for all peoples,
in this mountain,
A feast of oils, a feast of lees,
Of oils from marrows, of filtered lees.
And He swallows up on this mountain
The face wrap wrapped over all the peoples,
And the blanket blanketing all the nations.
He swallows up death permanently.
And my Lord Yahweh will wipe every tear off of all faces,
And the reproach of His people will He
take away off all the earth,
For the mouth of Yahweh speaks.

En Jahweh der heerscharen zal voor al de volken maken
op deze berg
Een feest van oliën, een feest van droesem,
Van oliën van merg, van gefilterde droesem.
En Hij verzwelgt op deze berg
Het aangezichtswindsel gewonden over al zijn volken
En de deken bedekkend al de natien
Hij verzwelgt de de dood permanent
En mijn Heer Jahweh zal elke traan van al
de gezichten afwissen,
En de smaad van Zijn volk zal Hij
wegnemen van de gehele aarde
Want de mond van Jahweh spreekt. (vCV)

De context duidt duidelijk de dag van de Heer aan, wanneer verlevendiging een grote plaats in Israël inneemt, want de eerste

hebben hetzelfde te doen. En sommigen zijn zelfs zover gegaan dat ze zijn gaan onderwijzen dat de Schrift erg los is geschreven, en we onze geestelijke opvattingen bij elke gelegenheid mogen gebruiken. Dit zal logischerwijs moeten leiden tot een geloof in de inspiratie van de heiligen, ware het niet dat zij, helaas, pijnlijk veel van elkaar verschillen wanneer zij zo worden geïnspireerd. Dit is echter verwoestend voor de inspiratie en de bovenmenselijke nauwkeurigheid van de Heilige Schrift.

Paulus vertelde ons niet wie dit geschreven had of waar dit stond opgetekend, *dus weten we het niet*. Het is mogelijk niet in de canon opgenomen, want Paulus vertelt het ons gewoonlijk wanneer hij de profeten aanhaalt. Het is absoluut niet te rechtvaardigen om deze passage te vergelijken, met welk deel van de Hebreeuwse Schriften dan ook, om daarmee iets van losheid of onnauwkeurigheid van de kant van Paulus aan te tonen. We hebben niet van alles een verslag wat de profeten hebben gesproken of geschreven. We kunnen, inderdaad, een vergelijkbare passage zoeken, of in dit geval verscheidene, maar als zij verschillen van de nauwkeurigheid van het geïnspireerde Origineel hebben we geen recht te veronderstellen dat er van fouten sprake is als zij niet overeenkomen. En waar er geen twijfel bestaat dat de passage werkelijk wordt aangehaald, valt het wel degelijk binnen het terrein van de heilige Geest, die beide heeft opgesteld, om een aanhaling aan te passen aan haar nieuwe context, en daar voor nieuw gebruik toe te passen. Wat een geïnspireerde apostel kan doen is geen basis voor onze handelingen. Een auteur kan zijn eigen woorden veranderen als hij dat wil, maar hij zou waarschijnlijk protesteren als anderen zich zulke vrijheden zouden permitteren.

Het dichtst bij deze prachtige woorden die hier worden “aangehaald” zijn die welke worden gevonden in Jesaja 25:8: “Hij zal de dood in de overwinning verzwellen . . .” (vAV) en Hosea 13:14: “O dood, Ik zal uw plagen zijn; O graf, Ik zal uw vernietiging zijn . . .” (vAV). Bij de eerste passage zou een meer concordante weergave luiden: “Hij verzwellt de dood permanent.” Dit ge-

daalt Zelf af met de bazuin van God (1 Thess. 4:15,16). In de Thessalonicenzenbrieven is alles gekleurd door de vertroosting die de apostel wilde mededelen. Hier gaat het over de *verandering* die het geheim onthult. Daar vinden we dat de doden eerst zullen worden opgewekt, zodat zij en de levenden samen zullen worden weggegrist in wolken. Hier leren we dat dit alles ogenblikkelijk zal gebeuren, in de tijd die nodig is om met de ogen te knippen, en zelfs de korte periode waarin de bazuin zal klinken is te lang, want alles gebeurt bij de laatste stoot.

Wat een contrast met de gedachten van mensen! Laatst heb ik gelezen wat een wetenschapper had geschreven over de oorsprong van leven op de aarde. Het lijkt erop dat “wetenschap” (zo onterecht genoemd) altijd in het midden van het verhaal start en ons vergeet te vertellen, hoe het leven in eerste instantie begon. Hoe dan ook, er zou leven zijn op een of andere planeet, een enkele cel. Nu lijkt het erop dat deze man bewezen heeft dat de zonnestraten zo’n enkel celletje kan aantrekken en het door de ruimte kan laten bewegen, zodat deze de weg kan afleggen van Mars naar de aarde, zonder te worden vernietigd; dit alles duurde natuurlijk vele jaren. Dan, op aarde gearriveerd, zouden er vele miljoenen jaren nodig zijn, of misschien zelfs miljarden—dat maakt voor het wetenschappelijke denken niet veel uit—waarin het zou evolueren tot een menselijk wezen. Volgens dit evolutionaire sprookje zou er voor ons op zijn minst een miljoen jaar nodig zijn om vleugels te laten groeien en naar de sterren weg te vliegen. Maar God werkt op een andere manier! In de tijd die zo kort is dat we dat niet goed kunnen meten zal de grote transformatie plaatsvinden.

“Want Hij zal bazuinen, en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt, en *wij* zullen veranderd worden” (1 Cor. 15:52). Opnieuw merken we de volgorde op, want dat komt overeen met het voorafgaande woord, dat de doden in Christus eerst zullen opstaan (1 Thess. 4:16). Paulus conformeert zich volledig aan zijn voorafgaande onthulling. Hij weidt eenvoudig uit over het aspect dat over onze lichamen gaat. Hier gebruikt hij een op-

merklijke frase die het equivalent is van verlevendiging. De woorden "onvergankelijk opgewekt" verzekeren ons van oneindig leven. Daarmee worden twee dingen beweerd over het lichaam, gewaarwording en onvergankelijkheid. En zij zijn toepasselijk gekozen, want zij verzekeren ons dat het veranderde lichaam, hoewel bloedeloos, een ziel zal hebben, en hoewel eens bederfelijk, nooit tot verval zal terugkeren. Onvergankelijkheid wordt speciaal voor de doden gebruikt, want het tegenovergestelde is hun lot geweest. "Dit bederfelijke moet onvergankelijkheid aandoen" (1 Cor. 15:53).

"Dit sterfelijke moet onsterfelijke aandoen" (vers 53). Dit is een woord voor de levenden. Het proces van sterven moet worden vervangen door onsterfelijkeheid. Het zou veel zijn om te worden verzekerd dat we nooit dood zouden gaan, maar dit is oneindig meer. Sterfelijke is niet louter de mogelijkheid van doodgaan, maar het feitelijke proces dat ons hele leven belaaft met ziekte en zonde. Wie zou het willen om eindeloos te leven in miserabele ouderdom? Wat we nodig hebben is de verlossing van de ervaring van het voortdurende sterven, niet louter om vrijgemaakt te worden van de angst om in de toekomst dood te gaan. En dit is onze verwachting! De dood kan ons, inderdaad, van onze dagelijkse ellende verlossen, en ons doen rusten, maar we willen geen vergetelheid, we willen leven. Wij willen dat onze lichamen veranderd worden van sterfelijk naar onsterfelijk, van ziels en aards, naar geestelijk en hemels. Dat is ons voortdurend verlangen en onze vurige verwachting.

DE DOOD VERZVOLGEN DOOR DE OVERWINNING

"Now whenever this corruptible should be putting on incorruption and this mortal should be putting on immortality, then shall come to pass the word which is written:

Swallowed up was Death by Victory!
Where, O Death, is your victory?
Where, O Death, is your sting?"

"Telkens wanneer dit bederfelijke onvergankelijkheid zal aandoen en dit sterfelijke onsterfelijkeheid, dan zal het woord geschieden dat geschreven staat:

Verzolgen was de Dood door de Overwinning!
Waar, O Dood, is uw overwinning?
Waar, O Dood, is uw prikkel?"

Hoewel deze verklaring (verzen 54 en 55) onmiddellijk van toepassing is op onze verandering, is het goed er de precieze bewoording van op te merken, want dat heeft een veel groter bereik. Er staat niet "wanneer," maar "*telkens wanneer*." Elke keer wanneer er verlevendiging plaatsvindt zal er deze beschrijving van overwinning opstijgen. En het wordt niet "vervuld," maar "het zal geschieden," want de vervulling zal alleen plaatsvinden bij de voleinding, wanneer de dood uiteindelijk en volledig zal ophouden werkzaam te zijn. Vele valse conclusies zijn haastig getrokken zonder de precieze inleidende bewoording in acht te nemen van elke verwijzing naar een voorafgaande onthulling. Deze verklaring omvat meer dan onze verlevendiging. Zij sluit het hele onderwerp af en strekt zich naar voren uit naar de voleinding.

Dit voorbeeld kan ons helpen om een duidelijker begrip van het onbegrepen onderwerp van "citaten" te krijgen. Er zijn er best veel die worden verontrust door het feit dat de Hebreeuwse geschriften vaak worden "aangehaald," niet alleen met andere bewoordingen, maar met een betekenis en een bereik dat nogal vreemd is aan de originele passage. Sommigen hebben zelfs geredeneerd dat, aangezien Paulus niet aarzelde om passages die Israël betroffen op de kerk toe te passen, wij het recht zouden